Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului.
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI
STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

AN VIII • NR. I (VIII) • 18 AUGUST 2012

PRIMARUL COMUNEI CORBI ESTE FIUL SATULUI POENĂREI

VIRGIL BACIU

NOUA ARHITECTURĂ A SATULUI POENĂREI-CORBI

IMAGINI - CONSTANTIN SAMOILĂ

CASA CONSTANTIN BECA

CASA DUMITRU PETCU

CASA CRISTIAN TEAȘĂ

CASA NICU ILINCA

Poenărei - file de istorie

OBŞTEA SATULUI POENĂREI

Potrivit marelui istoric Nicolae Iorga, „un sat aparţinea odinioară uneia şi aceleiaşi familii; toţi locuitorii, fără deosebire, erau rude de sânge, scoborâtorii unuia şi aceluiaşi strămoş, care stabilise şi hotarul vetrii satului". [Nicolae Iorga – *Istoria Românilor din Ardeal şi Ungaria*, vol. I, p. 25]. Referindu-se la satele devălmaşe româneşti, pe care le considera „sate genealogice", adică „sate crescute efectiv dintr-un autor comun şi care folosea spiţa de neam ca bază a sistemului lor juridic de proprietate", eruditul istoric menţiona printre altele: „Satele noastre se numesc după strămoşul care le-a întemeiat şi toţi cari locuiesc înlăuntru sânt rude". Proiecţia sa sociologică vizând „satul genealogic" este susţinută prin definirea termenului de „moşie" care „înseamnă şi descendenţa de la moş şi înseamnă şi stăpânirea de pământ în devălmăşie". [*Ibidem*].

Semnificativ pentru evoluţia satului – după părerea lui Nicolae Iorga – era faptul că „la început, fiecare lucra atât cât putea lucra şi culegea atât cât îi trebuia". [*Ibidem*].

Teoria caracterului genealogic al satelor a fost susţinută, sub diverse aspecte, şi de către istoricii: Constantin Giurescu, I. C. Filitti, George Fotino, G. Panu şi alţii.

Preexistenţa, pe teritoriul actualei localităţi Poenărei, a unei comunităţi umane constituite anterior momentului atestării sale documentare iniţiale: 10 noiembrie 1528 reprezintă o certitudine istorică. Organizarea vieţii colectivităţii din aşezare se circumscrie caracterului specific civilizaţiei vechilor sate româneşti. Modalitatea de constituire „pe neamuri" a familiilor din componenţa populaţiei satului Poenărei era, ca, de altfel, în tot spaţiul românesc, determinată de o ascendenţă comună a acestora, considerându-se, prin urmare, că provin dintr-un singur strămoş.

Apropierea evidentă dintre „neamuri" se explică prin aceea că „ele singure se considerau legate prin rudenie, invocându-se, în acest sens, „existenţa unui bătrân sau moş «descălecător al satului» care ar fi dat naştere întregii populaţii locale". [H. H. Stahl – *Contribuţii la studiul satelor devălmaşe româneşti, vol. I. Confederaţii de ocol, structuri teritoriale şi tehnici agricole*, Bucureşti, 1958, p. 9-71, passim].

Nominalizarea, prin tradiţia orală locală, a unor „moşi" ca „descălecători ai satului" constituie motivaţia grupării urmaşilor acestora pe „neamuri". „Moşii" care „au bătut primul par" pe teritoriul aşezării sunt menţionaţi în «Legenda satului Poenărei»:

„Trei au fost moşii cei mai vechi ai satului Poenărei. Au fost Badea Butoiu, Ion Popescu şi Cercel. Din Badea Butoiu, s-a tras Grigore Poinăreanu, preotul Poinăreanu şi Tomeştii; din Popescu, s-a tras familia Uşureilor, a Bondoieştilor şi Mireştilor; iar din Cercel, s-a tras familia Marineştilor, a Doneştilor şi Ţârleştilor. Cele mai întinse moşii le au urmaşii lui Butoiu, că n-a avut mulţi moştenitori. Urmaşii celorlalţi moşi, fiind mai mulţi, au câte mai puţină moşie. Iar moşii de care

pomenim au trăit de mult, de mult, chiar înainte de Mateiu Basarab, domnul Ţării Româneşti, între anii 1632-1654.

Peste familiile de baştină, au venit acum 180 de ani, câteva familii din Argeş, de la Aref, şi s-au aşezat la noi. Una din acele familii a fost şi aceea a lui Pârvu Popescu, din care se trage neamul Andreeştilor. Pe aici, prin Poenărei, au venit, de mult, fel de fel de naţii, mai rele şi mai hrăpăreţe una decât alta: Ruşi, Turci, Nemţi. Da', cum au venit, aşa s-au dus. Şi n-au lăsat nici urmă...". [Constantin Rădulescu-Codin – *Muscelul nostru. Comuna Corbi şi locuitorii săi*, Câmpulung, 1922, p. 48].

Satul Poenărei urmează cursul firesc de organizare în obşte a unei comunităţi rurale conduse iniţial de un „sfat" sau „sobor". Implicat fundamental în existenţa aşezării, sfatul „se amesteca chiar şi în viaţa intimă a obştenilor". El judeca „pricinile dintre familii, întărea actele de vânzare dintre oameni, împrumuturile şi zălogurile", „reglementând viaţa în conformitate cu «legea ţării» sau cu «obiceiul pământului». [Romulus Vulcănescu – *Dicţionar de etnologie*, Bucureşti, 1979, p. 208.]. Tulburătorii ordinei stabilite în obşte erau, prin hotărârea sfatului, închişi sau pedepsiţi cu bătaia.

În organizarea pe bază de obşte a comunităţii, dările nu se plăteau de fiecare individ pe seama lui, ci solidar, de satul întreg, „în cislă" – „dările fixate fiind repartizate proporţional, în raport de avere". [*Dicţionarul limbii române moderne*, Bucureşti, 1958, p. 149.].

În structura satului tradiţional, obştea avea şi atribuţii administrative: „reglementa drepturile de folosinţă a pământului după nevoile reale, mutările de locuinţe în perimetrul moşiei etc. [Romulus Vulcănescu – *Op. cit.*, p. 209.]. Totodată, obştea şi, implicit, sfatul ei îşi asumau dreptul de „a îndruma, controla şi recompensa pe cei ce respectau datinile şi tradiţiile străvechi". [*Ibidem*.].

Atribuţii de natură etică reveneau obştii, de asemenea, prin „statuarea opiniei morale a comunităţii în raport cu legea ţării şi prin întreţinerea spiritului de echitate socială". [*Ibidem*.].

La vârful piramidei organizatorice specifice obştii, era „sfatul" format din bătrâni sau „oameni buni". [*Ibidem*.]. Este neîndoielnic că şi obştea satului Poenărei se conducea după principiile enunţate, acceptate de către întreaga comunitate sătească. Temporal, obştea – comunitate proprie orânduirii feudale – putea „să apară şi în orânduirile prefeudale şi să supravieţuiască şi în orânduirea postfeudală". [*Ibidem*, p. 208.]. În esenţă, ceea ce caracteriza obştea sătească, implicit obştea satului Poenărei, era „munca în comun, proprietatea în devălmăşie a pământului". [*Ibidem*.].

„Toţi membrii obştii, precum menţionează etnologul Romulus Vulcănescu, aveau prin «legea ţării» sau «obiceiul pământului» dreptul de folosire în comun (în devălmăşie) a pământului, apelor şi pădurilor, adică drept de «stăpânire locurească» sau de «stăpânire de-a valma». [*Ibidem*.].

În concluzie, dreptul de folosire în comun a pământului, apelor şi pădurilor rezidă din faptul că „moşia satului era un patrimoniu devălmaş al sătenilor, al unor spiţe de neam constituite în cete de familie sau vicinale". [*Ibidem*.].

Constituirea moşiei satului a urmat un îndelungat proces evolutiv spre formele actuale. O retroproiectare istorică a acestuia este efectuată, cu evident spirit de discernământ, de către etnosociologii Henri H. Stahl şi Paul H. Stahl în opera lor, «Civilizaţia vechilor sate româneşti».

Numai investigarea complexă a acestui proces şi pe teritoriul satului Poenărei poate confirma integrarea aşezării în retroproiecţia oferită de către remarcabilii cercetători ai fenomenului enunţat, care menţionează că: „Fiecare cap de familie putea să aleagă un «loc» de hrană acolo unde dorea, pe care să-l stăpânească apoi în deplină siguranţă atâta timp cât îi era de folos; de fapt, un răgaz destul de scurt, căci tehnica agricolă era atât de

puţin dezvoltată, încât locurile puse în cultură îşi istoveau puterile în răstimp de numai câţiva ani. După ce locul se pregătea în vederea însămânţării, defrişându-se şi dându-se foc unui petec de pădure, se desţelenea terenul, se semăna mei sau secară şi se obţinea o primă recoltă numită „în ţelină". Al doilea an, se obţinea o recoltă mai slabă numită „în prosie"; iar, în al treilea an, o recoltă şi mai slabă numită „în răsprosie".

Astfel că o familie care stăpânea locul ales nu era decât o stăpânire temporară sau, cum se spune în terminologia poporană, o stăpânire locurească – căci locul era părăsit şi se muta pe altul". [Henri H. Stahl, Paul Stahl – *Civilizaţia vechilor sate româneşti*. Bucureşti, 1968.].

Referindu-se la un aspect particular din evoluţia obştii satului Poenărei, Henri H. Stahl menţiona următoarele: „Pe terenul unui obştean, alt obştean putea face lucrări de sădire şi altoire de pomi, cu obligaţia de a da celui cu pământul o dijmă din fructe. Apare, în felul acesta, o categorie specială de obşteni dijmaşi ai unor altor obşteni. Dreptul celui care a executat lucrarea de sădire şi altoire nu mai este, de data aceasta, un drept de descălecătură asupra terenului, ci este un simplu drept asupra pomilor deosebit de dreptul asupra terenului. Asemenea drepturi se puteau vinde şi ele, fie unei terţe persoane, fie direct celui care avea pământ. Sânt speţe care pot părea foarte curioase celor care nu le interpretează în cunoştinţă de cauză, adică în lumina conceptului general de devălmăşie.".

Potrivit consemnării lui Henri H. Stahl, „În satul Poenărei-Muscel, ne-au rămas o serie de acte ale lui Gheorghe Rucăreanu biv treti logofăt, acaparatorul local, şi de la feciorul său, Niculae Rucăreanu, «neguţătoriu de Câmpulung», care cumpăraseră, în acest sat, o sumă de delniţe. Cum ne aflăm într-un sat în care pomicultura a fost şi, până azi, a rămas ocupaţia de temei a gospodarilor, în actele de vânzare a acestor delniţe, se specifică în mod curent care sânt sădirile de pomi făcute. De pildă, la 1795, „Maria, fata Nedelcului, dimpreună cu feciorii ei, ce se tragu din moşu popa Ion, vând lui Ghiorghe Rucăreanu o delniţă de moşie care sânt dooă pogoane şi, pe acea moşie, am pus eu cu bărbatu' meu pruni o sută şi zece; şi sânt pomi mari, meri patru şi nuci trei şi un păr". Dar pomi se pun în continuare pe delniţe care aparţin Rucăreanului şi pe care Rucăreanu, uneori, le şi revinde. Aşa, la 1787, feciorii lui Tudor Butoi îi vând o „grădină cu pruni 145 sădiţi de părinţii noştri şi de noi, cari pruni sânt pe moşia dumnealui". La 1812, Badea sin Cârstea îi vinde 32 de pruni „care pruni sânt puşi pe moşia dumnealui", actul făcându-se „în mijlocul satului Poenăreilor, cu ştirea tuturor lăcuitorilor. Şi aceşti pruni i-am vândut dumnealui statornic, ca să stăpânească cât va trăi dumnealui şi coconii dumnealui", pomul fiind preţuit, în acea vreme, la 24 parale. În acelaşi an, diaconul Din sin popa Gligore îi vinde şi el „60 pruni statornici, cari pruni sânt puşi pe pământul moşiea dumnealui, cari pruni s-au tocmit la 24 parale. Şi sânt daţi aceşti pruni din soarta tată-meu, popa lui Gligore". [Henri Stahl – *Contribuţii la studiul satelor devălmaşe româneşti*, Bucureşti, 1958, vol. II, p. 252-253].

Henri H. Stahl, reputatul etnosociolog român, atrăgea atenţia cercetătorilor fenomenelor sociale asupra necesităţii interpretării „în cunoştinţă de cauză, adică în lumina conceptului general de devălmăşie", a speţelor care „pot părea foarte curioase", considerând, cu autoritatea sa ştiinţifică incontestabilă, pe baza speţelor enunţate anterior, că satul Poenărei-Muscel a fost un autentic „**sat de moşneni**".

Grigore Constantinescu

Poenărei - file de istorie contemporană

MEMORIALUL REZISTENȚEI ANTICOMUNISTE

PRO MEMORIA

Dacă vrei să ucizi un popor, suprimă-i memoria. [Milan Kundera]

„Am avut prilejul – menţiona, în inspiratul său eseu «Preţul libertăţii», domnul Mihai Golescu, director al cotidianului „Argeşul” – să parcurg, înfiorându-mă, rândurile adunate, unele lângă altele, sub titlul «Speranţe încătuşate». Poate că ne-am detaşat de acei ani, poate că nu mai vrem să ne mai amintim de crunta teroare dezlănţuită de cei care i-au prigonit pe partizani şi pe susţinătorii lor, poate că, aşa cum spunea un martir, «vrem să iertăm, dar nu să uităm !», dar nu putem să nu ne cutremurăm cu toţii, dacă citim tulburătoarele amintiri ale tinerei absolvente de filologie Iuliana Constantinescu-Preduţ, abia căsătorită şi închisă, pentru că nu şi-a denunţat tatăl că-i ajută pe „bandiţii” a căror ascunzătoare se afla la doar un kilometru de casa părintească. «Speranţe încătuşate» ar merita să revadă lumina tiparului într-o carte pe care s-o citim ori de câte ori vrem să ne amintim preţul libertăţii noastre de astăzi !”...

Din «Speranţe încătuşate» – tulburătoarele gânduri frânte în lunga noapte a detenţiei unui suflet ales –, reproducem, la sugestia distinsului om de presă argeşean, secvenţa

„Grija” faţă de aproapele ...

Mă obsedează permanent şi mi se pare motivată atitudinea pe care am avut-o şi o am încă faţă de unele dintre călugăriţele noastre ortodoxe... Am cunoscut multe călugăriţe greco-catolice în închisorile comuniste prin care am trecut... Toate, absolut toate, m-au impresionat prin: dăruire, credinţă, umilinţă nobilă şi cultură. Ale noastre – spre mâhnirea mea – nu aveau aproape nimic din toate aceste trăiri... La Securitate, am întâlnit o maică, Onisifora, de la Mânăstirea Curtea de Argeş, adusă pentru a da, probabil, nişte informaţii... Am rugat-o din suflet să anunţe pe cineva, de care eram sigură că nu o va denunţa, că am născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă – căreia i-am dat numele Libertatea – şi că, pe fetiţă, mi-au luat-o, după două luni, şi au dus-o la Casa Copilului nr. 1 din Bucureşti, în apropierea Arcului de Triumf...

Lipsită aproape doi ani de dragostea de neînlocuit a mamei, după ce a fost „descoperită” întâmplător acolo, în urma unor căutări disperate ale celor din neam rămaşi în libertate, fetiţa va simţi în casa surorii mele, Cornelia, şi a soţului ei, Neluş – ingineri în Întorsura Buzăului –, căldura căminului familial, crescând împreună cu fiul lor, Dănuţ, ca

nişte fraţi buni, ocrotită cu o grijă părintească rar întâlnită... De aceea, sentimentul meu de recunoştinţă pentru ei este atât de viu...

Adresa leagănului am aflat-o de la o „doamnă sergentă" care m-a însoţit până la dubă, într-o vreme cumplită de iarnă, pe un ger năprasnic... Impresionată de starea disperată în care eram, mi-a şoptit la plecare:

– Să ştii că eu voi merge, ori de câte ori pot, la Libertatea !...

I-am mulţumit printre lacrimi, înainte de a mă da în primire unui ofiţer de Securitate al cărui nume nu merită să-l mai amintesc... După ce s-a înfofolit într-o şubă din piei de oaie, privindu-mă cum eram îmbrăcată, mi-a ordonat să intru în duba îngheţată, pentru ca, apoi, să-mi spună batjocoritor:

– Aşa păţesc toţi banditţii care se împotrivesc regimului nostru de democraţie populară !...

Aveam, în picioare, nişte sandale, fără ciorapi, iar, pe mine, o rochie subţire – care, acum, îmi era largă – şi un trenci, pe care l-am luat în grabă la arestarea mea în plină vară, spre sfârşitul lunii iunie... Duba m-a lăsat în toiul nopţii, pe un ger cumplit, la Închisoarea din Piteşti... A trebuit să stau până la ivirea zorilor, afară, într-un ţarc, aşteptând deşteptarea de dimineaţă... Acolo, am îngheţat aproape şi, din cauza aceasta, m-am îmbolnăvit de plămâni !...

Speranţa că am s-o revăd cândva, pe fiica mea, pe Libertatea, îmi era obsedant încătuşată cu brutalitate de torţionari, care, în cursul repetatelor şi îngrozitoarelor anchete, mă torturau sufleteşte, spunându-mi invariabil că fetiţa a murit, iar soţul a divorţat de mine... Mă durea cumplit lipsa oricăror veşti de acasă !...

Călugăriţa Onisifora n-a spus despre mine şi nici despre fetiţă nimănui, nimic !... De teamă ?!... Nu cred !... Poate din prea omenescul spirit de conservare !... Se iubea doar pe sine, nu şi pe aproapele aflat în suferinţă !...

Abia, după patru ani, am primit un mesaj de speranţă de la soţul meu, inginer la Uzina „Timpuri Noi" din Bucureşti... Când am fost arestată la Cobadin, eram căsătoriţi doar de opt luni !... Ne întâlneam destul de rar, fiindcă distanţa dintre Cobadin şi Bucureşti e prea mare, aproape imposibilă pentru o navetă zilnică... Şi, totuşi, m-a aşteptat şase ani, până când am fost eliberată !...

Mesajul de speranţă fusese trimis prin intermediul unei călugăriţe greco-catolice, Minerva Făgărăşanu, fiică de preot din Zlatna – căreia îi spuneam, în intimitate, Sorela... Îşi ispăşise pedeapsa de a se fi împotrivit împreună cu alte călugăriţe actului unirii bisericii ei cu biserica noastră ortodoxă... Credea în credinţa sa în care se născuse şi voia să şi-o păstreze până la moarte... Netemându-se de consecinţe, Sorela a transmis soţului meu, din parte-mi, speranţa că ne vom revedea în curând, în libertate...

În întunericul temniţei, un licăr de bucurie îmi venea de acasă, de la el... În pachetul pe care Sorela îl trimisese unei prietene călugăriţe din acelaşi lot care rămăsese în închisoare – măicuţa Constantina –, am primit un pieptene negru, mic, pe care soţul meu zgâriase fin de tot cuvintele atât de aşteptate atunci de mine: „Fetiţa trăieşte" !...

După puțin timp de la eliberarea mea, am întâlnit-o pe Onisifora la Patriarhie. M-a recunoscut și s-a furișat de mine... Se îngrășase, de nu mai încăpea în rasă... Era împreună cu alte călugărițe, cărora le-a șoptit, probabil, despre mine, pentru că mă priveau ca pe cineva venit din altă lume, fiindcă eram atât de modest îmbrăcată și îngrozitor de slabă... Aveam, la eliberarea mea din închisoare, 32 de kilograme !... M-am făcut, atunci, că n-o mai cunosc și am lăsat-o, apoi, în plata Domnului !... Dar ea nu a fost singura dintre „slujitorii" lui Dumnezeu lipsiți de o elementară omenie !...

După ce mama s-a întors în sat, săracă și singură, din închisoarea de la Oradea, n-a găsit nimic din agoniseala de-o viață... Totul, absolut tot ce aveam acasă, fusese confiscat, furat, distrus cu o răutate de neînțeles !... Deoarece s-a văzut nevoită să stea pe uși străine doi ani de zile, deși aveam două case de locuit în curtea gospodăriei noastre părintești din sat, m-am dus, sfătuită de un preot, la Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, ca să cer, pentru dânsa, o pensie de urmaș, deoarece tata păstorise vreme de 30 de ani la biserica înălțată, prin strădania lui, în Poenărei...

Am mers la un „preot" din suita patriarhului ca să-i destăinui durerea familiei noastre și să-l rog să mă ajute... După ce m-a ascultat indiferent, răsfoind tot timpul niște dosare, s-a ridicat brusc de pe fotoliu și mi-a zis cu destulă aroganță:

– Îi știu pe răzvrătiții din Muscel !... Voiau să pună mâna pe conducerea bisericii noastre ortodoxe !...

N-am mai răbdat să-și verse otrava gândurilor lui murdare și i-am replicat printre lacrimi: – Dacă și Mântuitorul s-ar fi purtat astfel cu cei care îl urmau, nu s-ar mai fi pomenit nimic despre sacrificiul pe care L-a făcut acum două milenii și n-ați mai fi fost unde sunteți, la Mitropolia Bucureștilor !... Indignat de îndrăzneala mea, a vrut, cred, să mă dea afară, dar, în acea clipă, a intrat neobservat pe ușă un domn în vârstă...

După ce l-a salutat reverențios pe insul de la birou, m-a întrebat, auzindu-mă, probabil, despre ce preot este vorba... I-am spus că sunt fiica mai mare a preotului Ioan Constantinescu din Poenărei-Muscel !... M-a fixat îndelung și m-a întrebat dacă am fost și eu arestată...

I-a destăinuit, apoi, „cucernicului vicar patriarhal" – care nu era altul decât deputatul în Marea Adunare Națională, Alexandru Ionescu – că-l cunoaște pe tatăl meu, care i-a fost coleg, și știe foarte bine că numai bunătatea și mila creștină l-au dus acolo... L-a rugat respectuos pe „înaltul vicar" să mă ajute în rezolvarea cererii mele și a ieșit discret pe ușă, precum intrase...

Mi-a străfulgerat prin gând, atunci, imaginea tatălui meu, cu fața plină de sânge, gemând de durere într-una din camerele de anchetă ale Securității din Pitești... Era, cu siguranță, nu întâmplător ușa întredeschisă, în momentul când eram dusă eu însămi la anchetă... Cât de mârșavă înscenare fusese această metodă de intimidare folosită de securiști !...

– „O să pățești ca el, dacă nu spui tot ce știi despre bandiți !" m-a avertizat securista care mă însoțea... Tatăl meu drag era schingiuit pentru mila creștină pe care o arătase luptătorilor pentru libertate din Munții Făgăraș...

Îmi revin greu din gânduri... „Înaltul vicar" se uită îndelung spre mine și mă trimite, apoi, la Casa de pensii a Bisericii Ortodoxe Române... Așadar, de la Ana la Caiafa, pe căile sinuoase ale birocrației bisericești !... Când am ajuns acolo, m-a întâmpinat un ins infatuat, care mi-a spus de la început că a primit, prin telefon, ordin de la „părintele vicar"să nu-mi rezolve favorabil cererea, fiindcă – după cum susținea el neconvingător – Casa de pensii fusese organizată ulterior execuției tatălui meu și că, în consecință, nu se poate apela, sub nici o formă, la serviciile acesteia...

Precum Pillat din Pont, cei de la Patriarhia Română se spălau pe mâini, neimplicându-se în sperata rezolvare a drepturilor unui preot martir, căzut în lupta pentru apărarea sfântă a credinței strămoșești tot mai amenințate de către propagandiștii zeloși ai unei ideologii demolatoare de biserici...

Preoți și „preoți" !... Unii aserviți regimului comunist, slujind cu atâta devotament Cezarului vremelnic și nu Dumnezeului Atotputernic !...

Zvonuri lansate de Securitate

„...–O persoană, nu ştiu cine, a făcut o călătorie prin Siberia. A istorisit despre aceasta la microfon. A dat peste o aşezare de români. Preotul lor s-a recomandat: „–Ioan Constantinescu, din comuna Poenărei !...". Noi ştim că a fost executat în 1959, împreună cu ceilalţi. „–Trăieşte !... Ce lucru extraordinar !..." „–Cum s-o aflu ? Am scris la «Europa Liberă»... Mi-au expediat extrasul din reportaj. Nu conţinea nici un cuvânt în plus faţă de ceea ce ascultasem eu însămi. Cum pot să dobândesc certitudinea ?... Nu, nu pricep ce să caute tata tocmai acolo.".

Doamnei Iuliana Constantinescu-Preduţ i s-a expediat de la „Europa Liberă" o copie după următoarea scrisoare anonimă primită la redacţie:

„Mult stimate și iubite domnule Director,

Mă folosesc de șederea mea în RFG, pe timpul-limită de 12 ore (viză de tranzit), pentru a vă aduce la cunoștință, și a-mi îndeplini o datorie de conștiință, următoarele:

În comuna Poenărei, jud. Muscel, actualmente Argeș, a slujit timp de 30 de ani părintele Constantinescu Gh. Ioan. În luna iunie 1958, a fost arestat (acuzat fiind că a ajutat pe partizani cu alimente și îmbrăcăminte) și condamnat la moarte cu alți 14 inși, din care 3 erau preoți. Sentința din 29 iulie 1959. [Este o greşeală: sentinţa a fost dată la 19 mai 1959. Numărul celor executaţi fusese de 16.] *Printre ei, partizanii Arsenescu și Arnăuțoiu. Ulterior, am aflat că, prin intervenția Patriarhului Iustinian, au fost salvați de la moarte, fiind însă ulterior deportați în nordul Siberiei. Cu toate că autoritățile făcuseră cunoscut că au fost executați la Jilava, nu s-a găsit nici un mormânt și nici o groapă comună care să justifice cele afirmate. De circa două luni, s-au întors de la lucru din Siberia niște muncitori români care au relatat că s-au întâlnit în Siberia cu un preot care slujea într-o biserică și care, auzindu-i că vorbesc românește, le-a împărtășit faptul că a slujit timp de 30 de ani în comuna Poenărei din jud. Muscel (Argeș).*

Întrucât preotul spunea că are 80 de ani, avem convingerea că este vorba de părintele Constantinescu din Poenărei. Părintele are o fată în viață și alți membri ai familiei care ar fi fericiți să-i sărute mâinile și lacrimile suferinței de pe obraji. Avem speranța și convingerea că veți

face tot ce este cu putinţă pentru a sluji adevărul şi dreptatea. Cu sincere mulţumiri şi urări de bine şi succes în munca dumneavoastră neobosită,

'Un excursionist grăbit".

Din aceste rânduri, s-a extras ştirea radiodifuzată la 26 septembrie 1988. Cu un an înainte de cele rostite la radio, în satele de pe Râul Doamnei se răspândise zvonul că nici unul dintre cei condamnaţi la moarte nu fusese executat şi că toţi se aflau în Siberia.

În cazul special al părintelui Ioan Constantinescu, rumoarea publică menţionează chiar numele unei aşezări de români din acele părţi, unde ar fi slujit el: Ciuta.

Doamna Iuliana Preduţ l-a identificat pe acela care semnase „Un excursionist grăbit". Doar că i-a văzut chipul şi i-a aflat numele. N-a putut vorbi cu el niciodată. Se afla într-o biserică. Parohul îl spovedise înainte de moarte pe unul dintre oamenii legii implicaţi în condamnarea loturilor celor care luptaseră în munţi şi ale celor care-i ajutaseră.

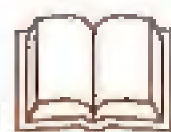
Fiica părintelui Ioan Constantinescu venise în lăcaş după anumite informaţii. Şoptea cu preotul în faţa altarului, când acesta îi atrase atenţia că, în spatele ei, se găsea fiul personajului spovedit de el, însuşi românul care transmisese nota ştiută postului de radio în exil. Doamna se întoarse brusc, plină de nădejdi. Străinul băgase de seamă jocul privirilor celor doi. Dedusese conţinutul discuţiei lor. Cuprins de teamă, dispăruse. N-a mai reapărut niciodată.

Un alt preot o convinsese indirect că orice speranţă cu privire la neexecutarea tatălui dumneaei era zadarnică. Parohul comunei Jilava îi fusese prezentat de o rubedenie. Bărbatul în sutană, după ce-şi isprăvi ea jelania, îi replică sec: „–Cum puteţi crede, doamnă, că actuala guvernare ar repeta crimele trecutului ?... Numai sub regimul burghezo-moşieresc au fost împuşcaţi comuniştii. Pe când cei de la conducerea de azi practică umanismul socialist. Este absurd să vă închipuiţi că în penitenciarul Jilava pot fi puşi unul lângă celălalt şaisprezece cetăţeni români şi să li se ia viaţa". Totul suna atât de fals, semăna atât de mult cu propaganda din Scânteia. Doamna Iuliana plecase cu un gust al inutilului ce-i arsese buzele şi-i amărâse cerul gurii cât timp o moralizase „slujitorul" lui Dumnezeu. Peste vreun an, ruda ei, cunoscută cu acel fariseu, îi transmise un nou ecou al solicitării sale, parvenit prin gura aceluiaşi prelat, trecut între timp printr-o criză de conştiinţă: „–Nu te amăgi. Cei împuşcaţi la Jilava sunt aruncaţi vraişte într-o groapă comună. Se toarnă var peste ei, să nu poată fi recunoscuţi. Osemintele părintelui Constantinescu sunt definitiv pierdute...".

Dar blânda profesoară – căci aceasta îi era profesiunea – nu se hotăra să-şi sugrume încrederea stârnită de speaker-ul de la radio. Avusese personal nişte indicii că tatăl domniei sale nu pierise. Cititorul va fi remarcat că doamna Preduţ a fost şi dânsa condamnată. Arestată cu o zi înaintea tatălui său, la 21 iunie 1958, a fost anchetată la Piteşti de către ofiţerii Micutelu şi Bădicuţ. Or, ajungând în 1959, spre toamnă, la fortul nr. 13, un gardian le întrebă pe noile sosite pentru ce erau pedepsite. Cum înaintea doamnei Preduţ se mai afla o femeie, poate chiar mai multe, din lotul său, când îi veni rândul să răspundă, scârbită să dea detalii insului, îi trânti scurt: „–Idem", referindu-se la cele rostite de precedenta. Furios că nu înţelegea cele auzite, caraliul îşi înălţă privirile către ea. Izbindu-i-se ele de chipul său, individul se întoarse către o altă uniformă din preajmă: „–Uite, seamănă cu ăla din turn !...". Acolo, în turn, se afla o „neagră" – o celulă de pedeapsă. La data aceea, tatăl ei ar fi trebuit să nu mai fi existat, conform sentinţei.

În 1960, doamna Vijulean, din lotul colonelului Arsenescu, a vorbit, folosind alfabetul Morse, prin perete, cu preotul Ioan Constantinescu. Acesta se interesa dacă se ştia să mai fi fost arestat careva din familia sa. Se presupunea că atât sfinţia sa, cât şi alţii din lotul condamnaţilor la moarte, printre aceştia şi Benone Milea, fuseseră păstraţi în viaţă până la încheierea anchetei colonelului Arsenescu, pentru a fi fost eventual utilizaţi în confruntări sau ca martori („ai acuzării", cum erau numiţi) în procesul celui din urmă. Lucrurile, aşadar, nu se arătau atât de simple cum le găsea timoratul preot din Jilava.". [Fragment din volumul «Sânge pe Râul Doamnei», de Mihai Rădulescu].

Temuta instituţie a Securităţii statului totalitar lansa, aşadar, zvonuri false, pentru a testa starea de spirit a populaţiei din localităţile situate în zona Râului Doamnei şi implicate efectiv în Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DIN ARGEŞ-MUSCEL

„Raportul Comisiei prezidenţiale pentru analiza dictaturii comuniste din România"

Comisia pentru analiza dictaturii comuniste din România, cunoscută sub numele de „Comisia Tismăneanu", creată de preşedintele României, în aprilie 2006, în vederea redactării „Raportului Comisiei prezidenţiale pentru analiza dictaturii comuniste din România", în scopul condamnării în mod oficial a regimului comunist din ţara noastră, menţionează sintetic, în capitolul intitulat „Rezistenţa armată anticomunistă", istoria îndelungatei mişcări armate anticomuniste a partizanilor din zona Argeş-Muscel:

„Pe versanţii sudici al Munţilor Făgăraş şi în Munţii Iezer, au activat alte importante grupări de rezistenţă armată. Şi aici au jucat un rol important atât geografia, cât şi structura populaţiei (oameni întreprinzători, susţinători ai partidelor istorice). Iniţiatorii rezistenţei armate din zonă au fost câţiva militari de carieră, deblocaţi după marile epurări puse în practică de Partidul Comunist. Colonelul Gheorghe Arsenescu, un ofiţer competent, care participase la luptele de pe frontul de Răsărit, iar după război devenise membru activ al Partidului Naţional Liberal-Tătărescu, a constituit împreună cu alţi musceleni o organizaţie anticomunistă, iar ulterior un grup înarmat, instalat în 1948 lângă comuna Dragoslavele, grup distrus de Securitate în primăvara anului 1949. Refugiat la Bucureşti în iarna 1948-1949, colonelul Arsenescu a stabilit legătura cu diferiţi anticomunişti, dintre care s-a distins fostul locotenent Toma Arnăuţoiu, originar din comuna Nucşoara, judeţul Muscel, şi el dispunând de experienţă de luptă (fusese chiar rănit pe frontul de Apus), intrat în Partidul Naţional Ţărănesc după ieşirea din cadrele active ale armatei. Nutrind convingerea că războiul între sovietici şi americani era iminent, cei doi ofiţeri au pus în 1949 bazele unei organizaţii de rezistenţă armată în zona Nucşoara. Intitulată „Haiducii Muscelului" (s-au mai utilizat şi denumirile „Gruparea de partizani (haiduci) de pe Râul Doamnei", „Rezistenţa Naţională" şi „Partizanii Libertăţii"), această formaţiune a fost structurată paramilitar, din ea făcând parte îndeosebi săteni din Nucşoara. Au existat mai multe ciocniri cu Securitatea, formaţiunea divizându-se în vara-toamna anului 1949, unii din oameni urmându-l pe Gheorghe Arsenescu, alţii pe Toma Arnăuţoiu. Grupul condus de Arsenescu a fost anihilat repede (toamna anului 1949), doar liderul reuşind să scape şi să se ascundă în zona Câmpulung mai bine de un deceniu. În schimb, grupul Arnăuţoiu a dat mari bătăi de cap Securităţii ani la rând. Supravieţuirea acestor partizani s-a datorat atât curajului lor (câţiva dintre ei au fost ucişi sau răniţi, acelaşi lucru întâmplându-se şi cu securişti, miliţieni sau membri ai PMR), dar şi devotamentului de care au dat dovadă susţinătorii lor. Chiar dacă la un moment dat partizanii au intrat într-o conspirativitate cvasitotală, poliţia politică a continuat urmărirea, iar în 1958 a reuşit să-i depisteze şi să-i anihileze. Numeroase persoane au fost grupate în loturi, judecate şi condamnate la moarte (executate la Jilava, inclusiv Toma Arnăuţoiu) sau la ani grei de detenţie. Colonelul Arsenescu a fost şi el capturat în 1960, judecat, condamnat la moarte şi executat, în vreme ce susţinătorii săi au primit grele pedepse privative de libertate. Grupul Dumitru Apostol s-a format în 1948 şi era compus din legionari. El a activat în Munţii Argeşului, dar a fost distrus în mai 1949, represiunea fiind excesiv de dură, înregistrându-se morţi în luptă şi asasinate discreţionare.".

Condamnarea regimului comunist ca „ilegitim şi criminal", de către preşedintele României, domnul Traian Băsescu, în discursul susţinut în Parlamentul României la 18 decembrie 2006, s-a bazat pe probele istorice concrete oferite de „Raportul Comisiei prezidenţiale pentru analiza dictaturii comuniste din România", care recomanda, în final, desfiinţarea prin lege a condamnărilor emise pe baza unor articole cu caracter politic din codurile penale comuniste şi recunoaşterea de către justiţie a ilegalităţii măsurilor represive.

OAMENI CURAJOŞI

Am ştiut de existenţa acestei manifestări istorico-culturale «Întâlnirea fiilor satului Poenărei» încă de la prima ediţie, prin intermediul bunului meu văr, dl. Costel Samoilă. O acţiune deosebită care se află deja la cea de-a opta ediţie !... Mulţi ani înainte !... Celor ce mă cunosc, sau mai bine zis m-au cunoscut pe vremea când eram buclat, nu are nici un rost să mă prezint. Pentru cei mai tineri, însă, aflaţi că Poenărei este satul de origine al bunicului meu, Gheorghe Păunescu. Eu fiind băiatul fetei lui, Jenica Păunescu căsătorită Bindea. Poenăreiul este nu numai satul bunicilor şi străbunicilor, este satul copilăriei mele. Vacanţele mari ale adolescenţei şi primei tinereţi le-am petrecut aici, la Mama Tia şi Tata Mare, la Mariţa şi Nicu Păunescu, la tanti Lenuţa şi nenea Mitu Samoilă, la fân sau la cules de prune, ba chiar în curtea bisericii, dându-i „bătăi de cap", regretatului nostru martir, părintele Constantinescu, Tata Popa.

Aici este pământul meu. Aici am început să-mi forjez caracterul, alături de oameni şi obiceiuri de neuitat. Imaginile multora dintre ei, care acum ne privesc din cer, mi s-au imprimat definitiv pe retină. Eram copil, destul de măricel, ca să nu pot uita chipul părintelui Constantinescu. Eram, însă, prea mic ca să pot discerne evenimentele tragice ce i-au zguduit; eram, în acelaşi timp, destul de mare, de copt, să pot simţi în toată fiinţa mea, gravitatea situaţiei, atmosfera apăsătoare ale anilor 58-59. Privind retrospectiv, două lumi se înfruntau, cea a partizanilor, a apărătorilor libertăţii şi credinţei şi cea a „omului nou", comunist. O luptă armată, o luptă dârză se ducea pe aceste plaiuri. O luptă inegală. O luptă curajoasă până la sacrificiul suprem din partea partizanilor.

O luptă, din păcate, văzând condiţiile politice de atunci, sortită, de la început, eşecului. De aceea, era cu atât mai onorabilă, din partea celor care apărau nişte valori umane şi naţionale, care nu vroiau să accepte compromisul şi minciuna. Au crezut până în ultima clipă în idealul lor de viaţă, idealul părinţilor, străbunilor, idealul neamului nostru românesc, dragostea de ţară şi de Dumnezeu. Erau oameni curajoşi !...

„Curajul – spunea Voltaire – este de a căuta adevărul şi de a-l spune, de a nu se supune legii minciunii.". Ceea ce au făcut ei cu eroism.

Dar o luptă armată fie ea echilibrată sau inegală sfârşeşte totdeauna printr-un învingător şi un învins. Regimul comunist sprijinit, mai mult dirijat, de buldozerul sovietic, a învins. Însă victoria lor arogantă asupra acestui pumn de partizani nu le-a fost de-ajuns, nu s-au oprit aici. Barbaria ateo-comunistă s-a aruncat cu o înverşunare sălbatică asupra civililor din sat.

Ce vină au avut preoţii Ioan Constantinescu şi Nicolae Andreescu ?... Erau oameni paşnici, propovăduiau în credinţă, urmau calea Domnului nostru Iisus Hristos, îşi ajutau aproapele. Ce rău a făcut învăţătorul Gheorghe Popescu ?... A instruit generaţii de elevi. Ce vină au avut soţiile lor, în afară de a le fi credincioase şi a-i urma şi la bine şi la rău ?... Cu ce au greşit copiii lor ?...

Ce vină a avut Lilica Constantinescu de a fi aruncată în închisoare în floarea tinereţii, în plus însărcinată în a şaptea lună, pentru faptul de a fi oferit o pungă de biscuiţi unor oameni aflaţi în necesitate ?...

Mulţi au fost cei care au pătimit de inumanitatea şi bestialitatea regimului ateo-comunist. Regim care i-a aruncat în închisori, întemniţându-i mai întâi, martirizându-i apoi, pentru a-i masacra în final. În noaptea de 18 spre 19 iulie 1959, i-au împuşcat şi i-au abandonat probabil într-o groapă comună de a cărei existenţă nu-şi mai amintesc, privând în felul acesta familiile – care le-au mai rămas – să-şi poate face doliul creştin. Morţii au nevoie de amintirile viilor !...

De aceea, această manifestare a «Fiilor satului Poenărei», în afară de importanţa ei artistico-culturală, este pentru mine un omagiu adus «Eroilor satului» de către fiii satului !...

Mă adresez vouă, celor mai tineri şi mai puţini tineri, de a vă reaminti, de a vă ruga să nu uitaţi că aveţi imensul privilegiu de a avea „încă" în mijlocul vostru patru persoane excepţionale,

prima verigă, în vinele cărora curge sângele martirilor, primii lor descendenţi : Virginia Popescu-Marinescu, Grigore Constantinescu, Mariana şi Iulian Andreescu-Cujbescu. Şi, mai ales, să nu îl uitaţi pe unicul supravieţuitor al grupului de luptători, domnul Alexandru Marinescu.

Spuneţi-le cum doriţi: doamnă, domnule, tanti, unchi, nu contează, dar încercaţi să fiţi cât mai aproape de ei, pentru a le asculta, a-i incita să-şi spună amintirile. Sunt amintiri vii. Unii le-au pus deja pe hârtie. Dar nu tot ce au de spus intră întotdeauna între cele două coperţi ale cărţii. Mai au de spus. Voi cei care aveţi privilegiul de a le asculta confesiunile lor azi, veţi fi mândri mâine, de a spune: –L-am cunoscut pe Grigore Constantinescu !... Cum să vă spun: Nimic nu este întâmplător. Dacă Dumnezeu i-a dat lui Grigore Constantinescu harul condeiului, i l-a dat pentru că are ceva de spus. Cât de plăcut va fi să spuneţi: –L-am cunoscut pe Costel Samoilă ! Cu ce măiestrie metamorfoza el în artă obiectele cele mai banale şi efemere; –L-am cunoscut pe Virgil Baciu, generosul Mecena al atâtor acţiuni de graţie !...

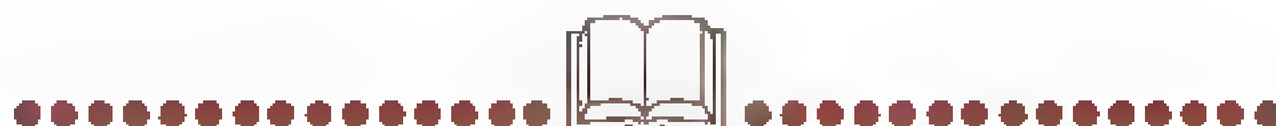
„Generozitatea şi gentileţea – spunea, de asemenea, Voltaire – sunt marca de calitate ale inteligenţei unui om.". A putea spune „l-am cunoscut pe..." este apanajul oamenilor instruiţi.

Timpul a trecut. Durerile s-au estompat. Orizonturile înfloritoare ale lumii socialiste, ale omului nou nu încetau să se autoelogieze. Însă, cu cât osanalele erau mai pompoase, cu atât „mărul de lângă drum" nu lega. Ceva îl rodea din interior. «Omul nou» nu era mulţumit. Focul libertăţii mocnea. Lupta pentru adevăr se înfiripa din nou. Prin activitatea profesională pe care am desfăşurat-o ca redactor şi regizor de film, am avut prilejul să cunosc în intimitate oameni din toate sferele sociale, de la muncitorul de la bandă, până la miniştri şi chiar prim-secretari de judeţ. Nu a fost unul să fie mulţumit de regim, sau să lase de înţeles că ar fi; chiar dacă regimul se confunda cu un nume – Ceauşescu, putea foarte bine să se cheme Ionescu sau Popescu; era acelaşi lucru. Era simbolul sistemului.

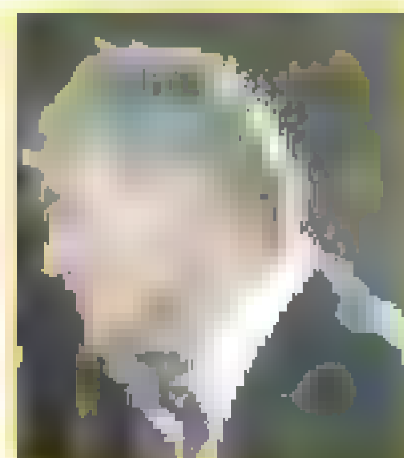
Destinul meu a basculat. Am părăsit ţara. Nu pentru a duce o viaţă materială mai bună, ci pentru că aveam în gât injustiţia. Eram, fără să vreau, martorul atâtor abuzuri şi inegalităţi. Am plecat către o altă lume, mai omenoasă, mai dreaptă. Am părăsit o situaţie materială prosperă: un post bun, o leafă foarte mare, un apartament de 120 m^2 în centrul Bucureştiului, o colecţie importantă de picturi şi, mai ales, un lucru care nu era dat oricui: uşi deschise la toate nivelurile.

Nu am fost singurul „nemulţumit", „revoltat". Mulţi dizidenţi căutau acelaşi adevăr. Lupta noastră, dacă o putem numi aşa, nu mai era armată, ca cea a partizanilor. Era de altă natură, pacifistă, ideologică, diplomatică. Chiar dacă nu era o manifestare deschisă cu o activitate organizată, simplul fapt de a părăsi ţara, nu de unul ci de sute, de mii de oameni reprezenta un dezacord, o contestare evidentă a regimului. Puterile comuniste din toate ţările blocului de Est şi-au dat seama de pericolul ce-l reprezentau „fugitivii", fie ei români, polonezi, cehi etc. La vremea respectivă, noi, refugiaţii dizidenţi, ne consideram revoltaţii-manifest ai regimului, oameni curajoşi, înfruntând, prin gestul nostru, puterea. Ştiam toţi, eram conştienţi că, în orice moment, puteam fi aruncaţi, nu în închisori, ci în faţa metroului, sub roţile unei maşini, împinşi de o mână invizibilă pierdută în mulţime. Securitatea veghea. Sentinţa era semnată. Un accident banal de circulaţie. Puteam fi omorâţi, şi au fost cazuri, dar ne asumam responsabilitatea actelor noastre. Mai greu de suportat era suferinţa cauzată familiei rămase în ţară. Ce vină aveau aceştia pentru revolta noastră ?... De data aceasta, trăgeau ponoasele nu fiii, ci părinţii sau fraţii. Nu-i mai arestau, dar îi dădeau afară din serviciu, făcându-le tot felul de mizerii. Metoda a rămas aceeaşi. Persecuţia întregii familii, degradarea civică, retragerea cetăţeniei şi confiscarea averii. Noi credeam sincer în curajul nostru de a spune adevărul lumii libere de dincolo de «cortina de fier» de ceea ce se petrecea dincolo de «zid» în ţările noastre natale. Eram şi noi, fără a fi eroi, un fel de «oameni curajoşi». Aşa gândeam acum 30-35 de ani. Astăzi, privesc diferit. Adevăraţii «OAMENI CURAJOŞI» sunteţi voi, cei ce aţi rămas aici, aţi suportat cu demnitate lipsurile, umilinţele şi injustiţia unui regim venit din Răsărit şi care, din fericire, a apus, sperăm, pentru totdeauna.

Viorel Bindea

Poenărei – „picior de Paris”

„Fiul de onoare al satului Poenărei”, dr. Luc-Gilles Galliez, originar din Franţa, ne onorează cu un mesaj emoţionant despre sacrificiul eroilor din satul nostru în Rezistenţa anticomunistă, eroi pe care îi compară cu luptătorii din Rezistenţa franceză împotriva ocupanţilor nazişti. Nu întâmplător, sângele libertăţii a pulsat la fel de puternic în venele acestor popoare de origine latină; nu întâmplător, Poenăreiul a fost supranumit „picior de Paris” !... Reproducem integral scrisoarea în limba franceză a distinsului om de cultură francez şi traducerea în româneşte a amicului său, Viorel Bindea, ale cărui rădăcini materne se află în Poenărei.

Lorsque mon ami Viorel B. m'a convié à participer à la journée commémorative de Poenarei, j'ai accepté, poussé par la curiosité de savoir comment se déroulait, dans un ancien pays communiste, une cérémonie dédiée à la mémoire des insoumis martyrs de cette funeste idéologie. Cet événement présentait pour moi un intérêt légitime et une expérience sociologique attirante alors que je n'avais encore jamais mis les pieds en Roumanie mais je ne pouvais savoir à quoi j'allais assister… Enfant puis jeune homme, j'ai très souvent assisté au rituel grave et figé qui honorait chaque année les Résistants de mon pays fauchés par les balles allemandes dans la montagne du centre de la France où j'ai vu le jour pendant la guerre, une région traditionnellement rétive à tout ordre imposé par un envahisseur. Plus tard, j'ai fleuri, entouré d'amis, de pauvres tombes oubliées de Tchetniks, serbes, hommes et femmes tombés sous les coups des soldats de Tito en Bosnie entre 1945 et 1958.

Mais ce qui m'a le plus profondément ému est, je dois l'avouer, la ferveur sereine des hommes, femmes et enfants de Poenarei pendant la Sainte Liturgie et tout au long de l'après-midi qui l'a suivie, ce sentiment émouvant d'avoir sous les yeux un peuple libre et fort, à la fois grave et joyeux, qui a refusé de se laisser voler son âme et communiait avec chaleur dans une mémoire commune, profonde et sans grandiloquence. Je ne sais plus quel auteur français écrivait: «un peuple se maintient quand l'esprit se souvient», les fidèles de Poenarei illustraient naturellement et simplement une communauté visible et palpable : celle des vivants et des morts. Pour mon premier voyage en Roumanie le village de Poenarei m'a offert deux privilèges que je n'aurais jamais imaginés : celui de m'accorder le titre de Citoyen d'Honneur de ce village héroïque, une attention à laquelle je ne m'attendais pas et dont, en vérité, je ne me sentais pas vraiment digne même si elle m'a profondément touché et celui, profond et intime, de m'être senti comme un frère au milieu d'héritiers fidèles à la mémoire de leurs héros. Le sacrifice de ces derniers n'a pas été inutile, le martyr, comme l'indique l'étymologie grecque du mot, est toujours un témoin, une borne-frontière qui fixe les limites de ce qu'un homme vrai peut accepter de tolérer et de ce pourquoi il faut savoir mourir. Pour conclure, j'aimerais remercier vivement Virgil Baciu et tous les autres organisateurs de m'avoir invité à cette journée et les prier d'assurer les participants de la Journée de Poenarei qu'ils ont tous, vivants et morts héroïques, une place particulière dans ma mémoire Luc-Gilles Galliez

Atunci când prietenul meu, Viorel Bindea, mi-a propus să particip, alături de el, la ziua fiilor satului Poenărei, am acceptat cu plăcere, atras de curiozitatea de a vedea cum se desfăşoară, într-o veche ţară comunistă, o ceremonie consacrată memoriei martirilor, luptători activi contra acestei ideologii de tristă memorie. Acest eveniment prezenta în ochii mei un interes major şi, mai ales, o experienţă sociologică deosebită, cu atât mai mult cu cât veneam pentru prima oară în România şi nu îmi puteam imagina ceea ce am avut ocazia să văd….. Copil fiind şi, mai apoi, tânăr, am asistat adesea la ceremonii grave şi sobre ce onorau în fiecare an pe rezistenţii ţării mele, Franţa, ciuruită de gloanţele naziste, festivităţi ce se desfăşurau în centrul ţării mele unde m-am născut, o regiune cu tradiţie recalcitrantă la ordinele impuse de invadatorul german. Mult mai târziu, împreună cu alţi prieteni, am depus jerbe de flori pe mormintele luptătorilor cetnici sârbi, bărbaţi şi femei căzuţi sub Tito în Bosnia anilor 1945-1958.

Dar ce m-a emoţionat cel mai profund trebuie să recunosc a fost fervoarea şi seninătatea oamenilor, femei, bărbaţi şi copii din Poenărei în timpul slujbei religioase şi în tot cursul după-amiezii. Acest sentiment emoţionant de a avea în faţa ochilor mei un popor liber şi puternic, în acelaşi timp serios şi vesel, care a ştiut să-şi apere sufletul de prigoana comunistă şi care acum comemorau cu căldură, într-o amintire comună, simplă şi profundă, fără nici o emfază, este de neuitat. Nu ştiu ce autor francez scria: «Un popor există când memoria rămâne vie», iar Fiii din Poenărei ilustrează cu simplitate şi naturaleţe o continuitate palpabilă între vii şi morţi. Pentru primul meu voiaj în România, satul Poenărei mi-a oferit două privilegii, pe care niciodată în viaţă nu mi le-aş fi putut închipui: acela de a-mi acorda titlu de «Fiu de onoare» al acestui Sat Eroic, o atenţie la care nu m-am aşteptat şi de care, de altfel, nu mă simt într-adevăr demn de a o fi meritat, dar care mă emoţionează în modul cel mai sincer şi profund. Un al doilea privilegiu este cel de a mă simţi ca un frate în mijlocul acestor fideli moştenitori ai memoriei eroilor lor. Sacrificiul acestora din urmă nu a fost inutil !… Martirul, în sensul etimologic al cuvântului grec, este un martor, un punct de frontieră ce fixează pentru totdeauna limitele pe care un om adevărat le acceptă, ştiind într-adevăr când şi pentru ce trebuie să-şi sacrifici viaţa. Cum să nu mulţumesc din inimă tuturor organizatorilor şi, în mod deosebit, domnului Virgil Baciu, de a mă fi invitat la această Z.I şi de a asigura pe toţi participanţii la manifestarea din Poenărei, că toţi viii şi morţii-eroici au un loc deosebit în memoria mea.

Luc-Gilles Galliez

COORDONATE CULTURALE

O publicaţie de perspectivă: «Argeşul de Nord»

În «Phedon», Platon din Atena [427-347 a. H.] definea cultura ca fiind „o reminiscenţă"... În esenţă, aserţiunea filozofului grec este, totuşi, interpretabilă... Edouard Herriot, scriitor şi om politic francez [1872-1957], menţiona, la rându-i: „Cultura este ceea ce rămâne, după ce ai uitat totul !"... Un prozaic contemporan, coborând, din sferele gândirii filozofice, în cotidian, ar replica, desigur, motivat: „Numai să ai ce uita !"... Eugen Lovinescu considera, în «Istoria civilizaţiei române moderne», că „Numai cu ajutorul culturii, faptele omeneşti pot trece în domeniul istoriei, cimentând, între membrii unei societăţi, raportul de solidaritate şi, între diferite generaţii, raporturi de continuitate, care constituie singura temelie a vieţii sociale.". Asigurăm noi, prin „sloboda împărtăşire de idei" – cum aprecia publicistica George Bariţiu [1852-1893] – un raport de continuitate cu generaţiile anterioare ?!... În curgerea vieţii noastre, ne-am bucurat de un real privilegiu: ne-a fost dat să trăim în sate – vetrele de permanenţă românească. Imensa moştenire spirituală a poporului s-a născut în sat; în sat, s-au îngânat, pe frunză, doinele; s-au înecat, în lacrimi, bocetele; în sat, s-au înălţat, spre ceruri nu întotdeauna senine, turlele maiestuoase ale bisericilor şi casele care poartă pecetea dragostei de frumos a poporului. În sat, din dorul nestins de viaţă, se mai îngână o baladă bătrânească; în sat, mâna bătătorită de muncă mai meştereşte un fluier, sau crestează, în flori de vis, un stâlp de casă nouă. De aceea, pentru noi, este o înaltă îndatorire cetăţenească să păstrăm cu sfinţenie, ca pe o comoară de preţ, zestrea moştenită de la strămoşi, să o dezvoltăm creator, să o facem ştiută, pentru ca să nu o înghită pământul nesăţios, ori uitarea de neiertat a oamenilor. Lucian Blaga, fiul preotului din Lancrăm, mărturisea, în poezia «Sufletul satului», un adevăr izvorât din credinţa sa în eternitatea neamului românesc: „Eu cred că veşnicia s-a născut la sat !"... Avem datoria sacră să ne străduim, oriunde şi oricând, ca această minunată veşnicie să dăinuiască...

În spiritul acestei îndatoriri de conştiinţă, Întâlnirea fiilor satului Poenărei, organizată iniţial de către Primăria comunei Corbi, în ziua de 7 august 2004, a reprezentat un eveniment încărcat de semnificaţii emoţionale pe care sufletele noastre l-au perceput ca o revenire tardivă la retrăirea unor clipe de neuitat ale anilor copilăriei şi adolescenţei – ani în care simţămintele de coeziune spirituală constituiau un liant dătător de speranţe în dăinuirea veşnică a acestui spaţiu înnobilat prin munca plină de dăruire şi prin credinţa înaintaşilor, noi înşine având, atunci, certitudinea adevărului rostit de Lucian Blaga...

Unicitatea acestui spaţiu de adâncă trăire şi simţire românească, de cultură autentică şi de credinţă strămoşească a fost, pentru noi, un izvor regenerator de speranţe în veşnicia unor obiceiuri străvechi, îndătinate în conştiinţele trăitorilor din sat, un îndemn de a fi noi înşine demni de moşii şi strămoşii noştri, de a perpetua noi înşine, prin trudă şi talent, cu sufletele încărcate de iubire pentru aceste locuri mirifice, dăinuirea unei aşezări statornicite aici din adâncurile preistoriei neamului românesc.

Ne sunt vii în memorie cuvintele încărcate de reale semnificaţii ale scriitorului-filozof Mircea Eliade: „Misiunea istorică a unui popor se verifică prin puterea de a-şi apăra pământul, libertatea şi drepturile, prin capacitatea de a crea valori.".

Preluând, în esenţa sa, acest mesaj, am considerat că este realmente necesar ca momentele trăite la o înaltă tensiune sufletească să rămână înscrise pentru eternitate într-o cronică a satului nostru, prin redactarea revistei monografice „botezate" semnificativ «Poenărei – străbuna vatră natală».

Ecoul primului număr a fost entuziasmant pentru colectivul redacţional. Denisa Popescu, redactor al revistei de cultură «Argeş», îşi informa cititorii, în numărul din decembrie 2004, despre „apariţia revistei Poenărei – străbuna vatră natală, numărul 1, anul I, sprijinită financiar de fiii naturali sau adoptivi ai satului Poenărei. Colegiul redacţional, coordonat de prof. Grigore Constantinescu, realizează, în acest prim număr, o monografie sui-generis a satului Poenărei, având ca repere istoria frământată a aşezării şi efervescenţa recunoaşterii de astăzi, chiar dacă tardive, ■ obolului său de suferinţă, devoţiune şi creaţie. Această publicaţie este un suport viu pentru tot ceea ce înseamnă vatră de permanenţă românească." [Argeş, serie nouă, an IV (38), nr. 12 (270), decembrie 2004].

Cotidianul de informaţie, analiză socială şi afaceri «Argeşul» publica, sub semnătura F.(Florin) S.(Stoica), un semnal succint despre: „Primul număr al revistei «Poenărei – străbuna vatră natală» dedicat întâlnirii fiilor satului Poenărei, sat atestat documentar în 1528, cunoscut prin Rezistenţa armată anticomunistă care a avut loc pe aceste meleaguri la începutul anilor '50." [Argeşul, an CXXIX, nr. 4281, p. 2, luni, 3 ianuarie 2005].

Cotidianul «Observator argeşean», publica articolul «Renaşterea satului românesc», scris de Luiza Dobrescu, din care reproduc, selectiv, următoarele: „La 1 decembrie 2004, un grup de temerari au iniţiat un proiect cultural prin care a luat fiinţă publicaţia anuală «Poenărei – străbuna vatră natală», sub coordonarea profesorului Grigore Constantinescu... Satul Poenărei, din comuna Corbi, este un loc încărcat de spiritualitate, care a dat ţării mulţi oameni de cultură importanţi. Cadrul idilic în care se desfăşoară viaţa localnicilor se învârteşte în jurul „minunilor dumnezeieşti de arhitectură şi pictură din Poenărei".

Scriitorul Ion Lică-Vulpeşti consemna, în articolul publicat în cotidianul «Argeşul» din 3 mai 2005, impresiile sale, de altfel, extrem de favorabile: „Într-o ţinută grafică remarcabilă, împodobită cu fotografii de bună calitate, ca un pom doldora de flori, şi cu un conţinut de suflet, a apărut primul număr al revistei «Poenărei, străbuna vatră natală»...

Poenărei a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului», care a dat un mare tribut de sânge în lupta cu regimul de teroare comunist. În revistă, se menţionează cu mult respect numele eroilor executaţi la Jilava în noaptea de 18 iulie 1959: preoţii Andreescu Nicolae şi Constantinescu Gh. Ioan, învăţătorul Popescu Gheorghe, agricultorul Sorescu Nicolae, precum şi cele ale condamnaţilor la ani grei de detenţie: Andreescu Maria, Constantinescu Justina, Constantinescu-Preduţ Iuliana, Diaconu Ioan, Iliescu Nicolae, Năstase Ecaterina, Popescu Gheorghe, Popescu Maria, Sorescu Maria, Sorescu Gheorghe.

Prima întâlnire a fiilor satului Poenărei a fost un model de recunoaştere a trăiniciei, de recunoştinţă pentru eroi, de omenie, care se dovedeşte că încă mai există. La realizarea acesteia şi a revistei şi-au adus din plin contribuţia Mihai Ungurenuş, primarul comunei Corbi, Grigore Constantinescu, coordonator, Constantin Samoilă, secretar de redacţie, Virgil Baciu, Iulian Cujbescu, Cornel Samoilă, Costi-Roland Samoilă, foto, precum şi numeroşi sponsori, fii naturali sau adoptivi ai satului Poenărei.".

Dacă asigurarea financiară a apariţiei primului număr n-a constituit o problemă insurmontabilă, putându-se proiecta cu un optimism, totuşi, reţinut, redactarea şi, evident, tipărirea altor numere, după definitivarea celui de-al doilea număr al revistei, finanţarea devenise o chestiune „hamletiană" şi regretam, deseori, chinul de a-mi fi „pierdut" un timp extrem de util, stăruind atât pentru elaborarea articolelor, dar, mai ales, pentru exerciţiile de deprindere a unei tehnoredactări sofisticate. În acele momente, rememoram, tot mai insistent, dispariţia rapidă a unei publicaţii atât de gustate în copilărie, gândind că şi revista noastră va avea, din păcate, aceeaşi soartă...

În perioada anilor '40, un original publicist muscelean, Petre Trăgaistă-Nucşoreanu, din dorinţa de ■ se face cunoscut, dar, mai ales, cu intenţia declarată de ■ plăti poliţe, în special, unor intelectuali din Nucşoara şi din împrejurimi, se lansase în publicistică, făcând un soi de troc cu nişte samsari bucureşteni care, contra unei cantităţi apreciabile de mere încărcate într-un camion, îi şapirografiau, în zeci de exemplare, o revistă de circa 20 de pagini, redactată exclusiv de el, revistă în care dominau atacurile violente la adresa unor persoane respectabile de altfel, articolele fiind redactate, în general, în versuri monorimate, de influenţă folclorică, cu tot arsenalul de injurii colorate preluate din bogatul „glosar" muscelean de acest gen,

cu dezacorduri frecvente, revista reprezentând, pentru noi, copiii, un gen de „îndrumător" şcolar, pe care părinţii îl foloseau, uneori, excesiv, ca să ne înveţe cum nu trebuie să scrii româneşte… Inimosul publicist şi, în acelaşi timp, nefericitul finanţator al acestei reviste dedicate, precum îi plăcea să spună, celor pe care „îi lua în colimator", şi pe care evident, şi-o intitulase cu sens avertizator: «Biciul cultural», fixase, pe frontispiciu, ca subtitlu, memorabilele cuvinte: „Abonament cât vrei să dai, apare când poate !" De ce, oare, n-am fost atât de inspiraţi să preluăm ad-litteram subtitlul publicistului nucşorean ?!…

«Biciul cultural» ne biciuia, de astă dată, pe noi, cei din colegiul redacţional, cu spectrul necruţător al lipsei banilor pentru tipărirea în continuare a revistei… De ce, oare, am fost atât de generoşi şi le-am oferit-o gratuit fiilor satului, în loc să încercăm formula „onestă" de abonament a „jurnalistului prin vocaţie" Trăgaistă ?!… Şi, în impasul stârnit de lipsa banilor, a apărut soluţia întru totul salvatoare a distinsului manager Virgil Baciu, care şi-a asumat sponsorizarea integrală a tipăririi revistei, descătuşându-ne de o teamă persistentă… Având, astfel, siguranţa apariţiei periodice a revistei «Poenărei – străbuna vatră natală», fără să încercăm sufocante griji pecuniare, am ajuns la cel de-al optulea număr, sperând, ca, din motive strict redacţionale, să nu fie şi ultimul…

Această succintă cronică retrospectivă a fost generată de afirmarea şi confirmarea unei certitudini: Dacă domnul Virgil Baciu şi-a propus, prin «Argeşul de Nord», să extindă aria publicistică de la un sat mic, dar cu o istorie mare cât pentru o ţară, la o zonă care cuprinde spaţiul vital de plămădire a statului feudal independent Ţara Românească, asigurând financiar apariţia unei publicaţii lunare, nouă, celor prezenţi, precum şi celor care ni se vor alătura în acest important proiect de promovare a culturii autentice în vetrele existenţiale din zona nordică a Argeşului şi Muscelului istoric, nu ne rămâne decât să ne dorim o colaborare cât mai fructuoasă, iar publicaţiei care s-a născut acum, milenara urare în spirit şi grai latin: „Vivat, crescat, floreat !…".

Grigore Constantinescu

Fără steag de cultură,
un popor e o gloată, nu o oaste.

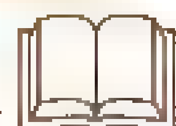
[Nicolae Iorga – Cugetări]

PENTRU LECTURA DUMNEAVOASTRĂ:

Sala de lectură

[illegible]
[illegible]ate de zeci de och[illegible]
[illegible], [illegible] me[illegible];
[illegible] ochi[illegible]
[illegible]
[illegible] pat
sau neatinse, poate, în[illegible]
de vreun bărbat [illegible]
Coperț[illegible] vieți scălda[illegible]
duzilo[illegible]
[illegible]rtec[illegible] pova[illegible]
[illegible]menționări galan[illegible]
romane [illegible] cu prețur[illegible]
și [illegible] subiect de melodi[illegible]
stau lângă tomuri net[illegible]
cu iz steril, de pus în [illegible]
și [illegible] de fapt dive[illegible]
de care te atingi cu te[illegible]
În toate, viața-i come[illegible]
atunci când nu mai es[illegible] dram[illegible]

[illegible]escu

FOLCLOR LOCAL

Omule, fii chibzuit !...

Frunză de măr înflorit,
Omule, fii chibzuit !
Să fii chibzuit în toate;
şi la vorbă şi la fapte !...
Vorba pe care-o vorbeşti
foarte bine s-o gândeşti !
Să-ţi fie vorba blajină,
pornită de la inimă !
Să n-aibă în ea minciuni,
să miroase-a mortăciuni !
N-alerga să faci avere,
chiar dacă eşti în putere;
c-acolo unde-i avere,
este şi multă durere !
Nu căta să faci palate,
că rămân de tine toate !
Fă-ţi o casă-ncăpătoare,
nici prea mică, nici prea mare,
să fii fericit în ea,
tu şi familia ta !
Dă deoparte lăcomia
şi iubeşte omenia !
Iubeşte femeia ta,
nu râvni pe-a altuia !
Că şi David a râvnit;
multe femei a iubit
şi, pe „generalul” său,
Domnul l-a pedepsit rău...
De ai poftă de-un pahar
de lichior sau Murfatlar,
sau de-o ţuicuţă de prună,
bea să-ţi facă voie bună,
dar atâta !... Te opreşte
că alcoolul păcăleşte:
de un pic ai depăşit,
sângele l-ai otrăvit,
creierul l-ai tulburat,
picioarele s-au muiat
şi eşti un ins deocheat,
n-o să fii cinstit în sat !
Să nu-nşeli, că nu e bine,
oameni mai săraci ca tine !
Din agoniseala ta,
de ţi-a mai rămas ceva,
mai ajută pe-un sărac,
să faci Domnului pe plac !
Dacă, la ce-am scris aci,
totdeauna, te-oi gândi,
omule, fii fericit
că aşa eşti chibzuit !...

Ion Fulga

PENTRU INFORMAREA DUMNEAVOASTRĂ:

„Epopeea Rezistenţei anticomuniste din Poenărei-Muscel", de Grigore Constantinescu

Reputatul istoric argeşean şi-a împlinit o datorie de suflet faţă de înaintaşi şi în primul rând faţă de părintele trupesc, executat în 18 iulie la Jilava, alături de alţi martiri ai luptei antibolşevice şi, de ce să n-o spunem, faţă de contemporani şi urmaşi, prin această carte document. Cu siguranţă, lui Grigore Constantinescu i-ar fi fost infinit mai uşor să scrie câteva compendii cu faptele voievozilor din trecut, decât mărturia sfâşietoare a luptei disperate duse de părinţi pentru ca nouă să ne fie bine astăzi. De altfel, domnia sa chiar mărturisea acest fapt intuit în biserica satului natal din Poenărei, ctitorită de tatăl său, preotul Ioan Constantinescu, în ziua lansării, sâmbătă, în august, la întâlnirea tradiţională a fiilor satului. Pas cu pas, istoricul reconstituie pe bază de documente şi mărturii faptele «Haiducilor Muscelului», care şi-au avut ultimul adăpost la Râpile cu brazi de pe dealul Toaca. Acolo, în urmă cu vreo şase ani, primarul Mihai Ungurenuş s-a angajat să ridice o cruce monumentală în memoria celor căzuţi pentru credinţa şi refuzul lor de a accepta instituirea unor valori străine tradiţiilor neamului românesc /.../ Emoţionantă este, în carte, evocarea lirică a baciului Nicolae Ticu-Sorescu:

„Când luna plină pătrundea-n odaie,
cu ochii minţii desluşeam buimac,
în baciul drept cu semeţii de dac,
înconjurat de oi, pe Nicolae.

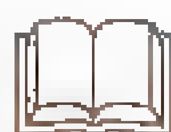
În toamnă, se-ntorcea din munţii-n zare
încununaţi, pe creştete de nea...
Ca Negru-Vodă, el descăleca,
cu ceata lui de oi, tulind la vale...

În coşuleţ de brad, scos din desaga
legată cu nojiţa de oblânc,
mi-a dăruit, că mă iubea de ţânc,
Floarea reginei - vis de pe Zănoaga."

Asemenea sonorităţi lirice parcă fac trimitere spre „Mioriţa" şi dramatismul sorţii ciobanului ucis de ticăloşia celor pe care-i credea fraţi, aşa cum au păţit-o şi ultimii partizani anticomunişti din nordul Argeşului.

Despre carte s-ar putea spune multe, însă este preferabil să vă lăsăm plăcerea de a o citi, în cazul în care aveţi tăria sufletească necesară şi suficientă. Şi trebuie s-o aveţi, dacă vreţi cu adevărat ca asemenea fapte să nu se mai repete în viitor, indiferent sub ce formă !

Doru Bobi

PENTRU EXPRIMAREA DUMNEAVOASTRĂ:

Deşi unora dintre distinşii noştri cititori li s-ar părea, probabil, că abordarea problemelor de exprimare corectă scrisă şi orală în limba română nu îşi are locul într-o revistă destinată locuitorilor unui sat a cărui populaţie stabilă depăşeşte cu puţin o sută de locuitori (dar ce locuitori !), consider că se impune pentru lectorii revistei noastre (extrem de numeroşi, din fericire !) inserarea unor greşeli tipice atestate frecvent în vorbirea şi scrierea curentă a românilor:

Neologisme folosite greşit:

ADAGIO • ADAGIU

Adagio = (Indică modul de executare a unei bucăţi muzicale) În tempo lent, rar. **2.** (Parte dintr-o) compoziţie muzicală care se cântă într-un tempo lent. < it. *adagio*.

Adagiu = Maximă, sentinţă, aforism. < lat. *adagium*.

COLABORA • COROBORA

Colabora = **1.** A participa alături de alţii la realizarea unei acţiuni sau a unei opere care se efectuează în comun. **2.** A publica o lucrare într-un periodic sau într-o culegere. < fr. *collaborer*.

Corobora = A întări, a sprijini, a da putere, a consolida; a confirma. < fr. *corroborer*, lat. *corroborare*.

DETRACA • DETRACTA

Detraca = A se sminti, a se ţicni; a decădea din punct de vedere moral. – Din fr. *détraquer*.

Detracta = A ponegri, a defăima pe cineva. < fr. *détracter*.

FIABIL • FRIABIL

Fiabil = (Despre componente, aparate, instalaţii, echipamente) Care prezintă siguranţă în funcţionare (în condiţii date şi într-un timp dat). [Pr.: *fi-a-*] < fr. *fiable*.

Friabil = (Despre materiale) Care se fărâmiţează, se sparge uşor. [Pr.: *fri-a-*] < fr. *friable*, lat. *friabilis*.

FORTUIT • FORŢAT

Fortuit = Venit pe neaşteptate; neprevăzut, inopinat; întâmplător. < fr. *fortuit*, lat. *fortuitus*.

Forţat = **1.** Făcut sau impus cu forţa, prin constrângere. **2.** Realizat printr-o acţiune violentă, printr-un efort, cu învingerea unor dificultăţi.

INVESTI • ÎNVESTI

Investi = A plasa, a aloca, a cheltui un fond, un capital, diverse mijloace materiale într-o întreprindere; a face o investiţie. < fr. *investir*, lat. *investire*.

Învesti = A acorda cuiva în mod oficial un drept, o autoritate, o demnitate, o atribuţie; (în Evul Mediu) a da cuiva învestitura. < fr. *investir*, lat. *investire*.

NEFRITĂ • NEVRITĂ

Nefrită = Boală care constă în inflamarea rinichilor. < ngr. *nefritis*, fr. *néphrite*.

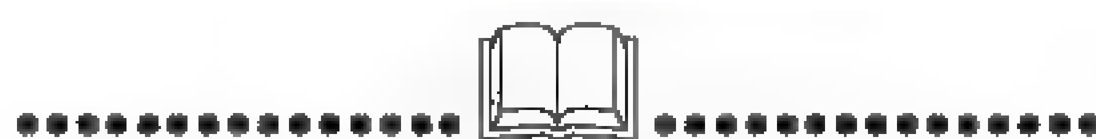
Nevrită = Leziune inflamatorie sau degenerativă a unui nerv. < fr. *névrite*.

RELEVA / REVELA

Releva = A pune în lumină, a scoate în evidenţă; a evidenţia, a observa, a remarca, a sublinia. < fr. *relever*.

Revela = A (se) face cunoscut, ştiut; a (se) dezvălui; a (se) destăinui. ♦ A face vizibilă o imagine fotografică laterală, a developa un rolfilm. < fr. *révéler*, lat. *revelare*.

[DEX –ONLINE.RO]

CELEBRITĂŢI DIN NEGURA UITĂRII de Ion C. Hiru – o carte de valoare monumentală pentru generaţiile actuale de cititori...

În cadrul manifestărilor prilejuite de „Întâlnirea fiilor satului în străbuna vatră de la Poenărei", ediţia a VIII-a (sâmbătă, 20 august 2011), s-a lansat şi monumentala carte, sugestiv intitulată «Celebrităţi din negura uitării», de Ion C. Hiru, în două volume... Cartea s-a născut „la umbra indiferenţei prezentului aşezat cuminte în buzunarul ierarhiei nonvalorilor, care încearcă a înlocui sublimul spiritualităţii româneşti cu decorul societăţii de consum – unde utilul înlocuieşte orice întoarcere către tradiţionalism" (George Baciu). Din patriotism, prof. Ion C. Hiru, caracterizat de marele scriitor Mihail Diaconescu „admirabil scriitor şi publicist", aduce prin această carte „un emoţionant prinos de recunoştinţă poporului român", în care s-au născut, s-au format şi au creat toate celebrităţile pe care le scoate „din negura uitării", pentru a le pune la lumina zilei şi, mai ales, la îndemâna cititorilor români. Aşa cum precizează în „Cuvânt înainte", autorul îşi exprimă „înalta preţuire, stimă şi recunoştinţă faţă de sufletele nobile, sensibile, pline de înţelepciune, iubitori de cultură, îndrăgostite de istoria neamului românesc ce a purtat în filele-i de aur mari personalităţi politice, culturale, artistice, sportive, muzicale, ştiinţifice, aruncate, cu voie sau fără voie, în bezna nemeritată a uitării..." (Ion C. Hiru). Cum a ieşit de sub tipar, cartea «Celebrităţi din negura uitării» a fost prezentată mai întâi în Biserica „Sf. Paraschiva" din Poenărei, în semn de recunoştinţă pentru jertfa poenărenilor-martiri în lupta de susţinere a grupării de partizani „Haiducii Muscelului". De altfel, în carte, se remarcă şi contribuţia prof. Grigore Constantinescu (autorul cărţii–document privind «Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş»), care a evocat cu căldură filială personalităţile părinţilor săi, preot Ioan Constantinescu şi Justina Constantinescu, „pentru ca memoria lor să dăinuiască între personalităţile neamului acestuia pe care l-au slujit până la sacrificiul suprem, cu exemplară devoţiune" (Grigore Constantinescu). În ambele volume, sunt 290 de „personalităţi cu chip şi viaţă, cu biografia şi cu adevărurile lor, dobândite în ani de devoţiune în slujba comunităţii" (Denisa Popescu), grupate în ordine alfabetică, pe o tematică diversă, aleasă, se pare, după gustul personal al autorului...

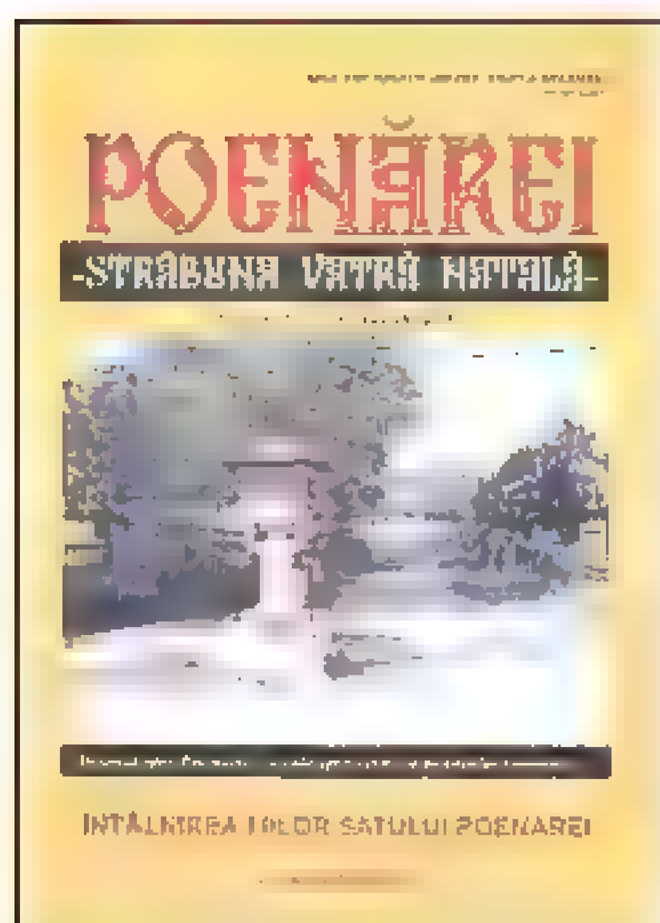

Daniel Dejanu

ION C. HIRU – Excelent profesor de limba şi literatura română, „admirabil scriitor şi publicist", născut în Domneşti, judeţul Muscel, la 27 iulie 1942; absolvent al Facultăţii de filologie [1966]; profesor la: Ciomăgeşti-Argeş, Făgeţelu-Olt, Slatina-Argeş; directorul Casei de cultură Domneşti [1967-1982]; profesor la Şcoala „Ion I. Petrică", Domneşti [1982-2005]. OPERA: *Domneşti. Oameni de ieri şi de azi* [2004], *O viaţă privită din balcon* [2005], *500 erori de exprimare* [2006], *Limba noastră cea română* [2007], *Celebrităţi din negura uitării*, 2 vol. [2010-2011], *De la bunic la strănepoţi* [în curs de apariţie]; *Amintiri – Petre Ionescu-Muscel*, ediţie îngrijită de Ion C. Hiru. Cetăţean de onoare al satului martir Poenărei; membru al Societăţii scriitorilor din România etc.

ECOURI

Poenărei este satul (parte a comunei Corbi) în care au rezistat, până în luna mai 1958, o parte dintre „Haiducii Muscelului", partizanii din gruparea fraţilor Arnăuţoiu, Toma şi Petre, iar titlul anterior este şi titlul „revistei monografice anuale" pe care un grup de fii ai satului o publică (în condiţii grafice de excepţie): fondator / tehnoredactor – Grigore Constantinescu, director / sponsor – Virgil Baciu, secretar de redacţie – Constantin Samoilă, lector – Eugenia Constantinescu, ilustraţii – Virgil Baciu, Eva Adam, Cosmin Andrei, prepress – Gabriela Ploscă. Numărul al şaptelea, a cărui copertă este reprodusă alături, a fost lansat la ediţia a opta a întâlnirii fiilor satului, la final de august 2011.

Lume multă, localnici sau poenăreni plecaţi prin lume, prieteni ai satului din comunele vecine sau mai de departe, printre care şi dramaturgul Paul Everac, au participat la întâlnirea de la Biserica cu hramul „Cuvioasa Paraschiva" şi din curtea şcolii. S-au depănat amintiri, s-au prezentat cărţi, la o întâlnire cu tradiţie, care dovedeşte că, dacă există entuziasm şi dăruire, se pot face lucruri frumoase şi durabile.

Acad. **Gheorghe Păun**

Personalităţi în vizită la Poenărei

PAUL EVERAC

este pseudonimul literar al lui Petre Constantinescu, născut la 23 august 1924, în Oradea; absolvent al Facultăţii de Drept şi Filozofie din Bucureşti. Cu toată specializarea lui superioară de jurist, a fost nevoit să lucreze ca: muncitor agricol, cantaragiu („scriitor de sfeclă" – cum se va autoironiza) la Fabrica de Zahăr din Arad [1948], contabil, şef de secţie la Agenţia CEC din Hălmagiu [1949], muzeograf la Buzău şi Sighişoara [1951-1952], iarăşi cantaragiu la Satu Mare [1953], jurisconsult la Întreprinderea Forestieră din Mălini-Suceava [1954-1955], ori şef de protocol la Prezidiul Marii Adunări Naţionale [1956-1958].

Dramaturg, prozator şi eseist, va „valorifica" experienţa sa de viaţă în propria operă, întrucât devenise o sursă de inspiraţie, uneori, dramatică; debutează în literatură cu piesa *Poarta* (1959), despre colectivizarea agriculturii. A evoluat spre o dramaturgie care „sancţionează festivismul oficial şi lozincard în stil caragialian", ca autor al unor piese de teatru cu problematică etică: *Ştafetă nevăzută* [1959], *Ferestre deschise* [1963], *Câteva halbe cu rom* [1964], *Patimi* [1967], *Camera de alături* [1973], *Zestrea* [1973], *Un fluture pe lampă* [1974], *Urme pe zăpadă* [1978], *A cincea lebădă* [1979], *Ordinatorul* [1980], opera sa dramatică însumând 147 de piese de teatru. A publicat şi proză satirică: *Don Juan din Grădina Icoanei* [1968], fabule, parafraze mitologice: *Poeme discursive* [1972], *Aventura umană* [1989], *Reacţionarul - eseu moral-politic* [1992], *Piese ale tranziţiei* [1993] şi altele. După evenimentele din 1989, a fost director general al Televiziunii Române [1993-1994] şi director al Institutului de Cultură şi Cercetare Umanistică „Nicolae Iorga" de la Veneţia [1995-1996]. A trecut în eternitate la 18 octombrie 2011, fiind înmormântat la Cimitirul Bellu din Bucureşti.

Eugenia Constantinescu

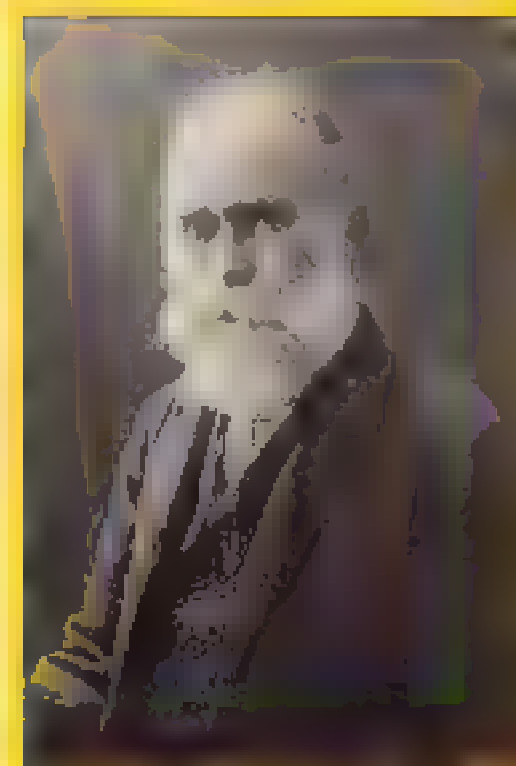
Paul Everac la Poenărei•

Marele dramaturg român contemporan a avut, din păcate, ultima sa apariţie în public la „Întâlnirea fiilor satului Poenărei" din 20 august 2011; venit, la invitaţia distinsului „fiu adoptiv" al satului nostru, scriitorul şi savantul academician Gheorghe Păun, a asistat la slujba de comemorare a martirilor anticomunişti din sat, pentru care manifestase un interes evident, elogiind curajul lor în lupta inegală cu sistemul comunist totalitar şi a primit, în numele organizatorilor bucuroşi de prezenţa unui oaspete neaşteptat, dar, fără îndoială, mult dorit, o diplomă de excelenţă: „Se acordă distincţia de «Fiu de onoare al satului-martir Poenărei», domnului PAUL EVERAC, personalitate prestigioasă a culturii naţionale, pentru remarcabila sa contribuţie la cunoaşterea acestui străvechi leagăn de adâncă trăire şi simţire românească, pentru elogierea martirilor din satul Poenărei-Muscel care, jertfindu-se, sub steagul sfânt al patriei prin timp durate, au semănat acest pământ cu dor nestins de libertate.". În discursul ţinut, cu această ocazie, în biserica satului, „marele om de cultură a îndemnat la înţelepciune şi la înţelegere, pentru a se ajunge la unitatea neamului românesc, fără de care va fi foarte greu să trecem peste încercările prezentului şi ale viitorului...". Cu dezinvoltura-i arhicunoscută de „voievod al cuvântului inspirat", obsedat de permanentele şi persistentele sale iubiri extrafamiliale: dramaturgia şi popasul estival de la Podu Dâmboviţei, deşi suferind, seniorul dramaturgiei româneşti adresa auditorilor un mesaj cald despre „necesitatea de a-şi asuma destinul cu seninătate şi de a încerca să se pună în slujba semenilor pentru a construi viitorul pe care toţi îl visează pe temelii durabile", mesaj încărcat de o afecţiune nedisimulată faţă de lumea mirifică a satului muscelean, dar şi pentru lumea literară intimă a dramaturgilor, afirmând sentenţios că, în calea lor spre eternitate, „Dacă poeţilor români le trebuie un transatlantic, prozatorii pot încăpea într-un tren cu şase-şapte vagoane, dramaturgii, însă, doar într-un singur microbuz...". Cuvântul său se încheia apoteotic cu o mărturisire sinceră, ca un ecou nestins al unei vieţi trăite cu infinită pasiune pentru scris: „N-avem ce ne mai reproşa acum, când au trecut vremurile peste noi"... Sperând că nu o să-i displacă o improvizaţie de moment, spre a-i arăta că este un nume prestigios al literaturii naţionale, în pofida scepticismului său declarat că ar fi fost complet uitat chiar şi de „entuziastul public de altădată al pieselor de teatru pe care le-am scris", am improvizat pe loc, într-o strană, un gen de minibibliografie versificată dedicată oaspetelui nostru, pe care aş fi vrut să i-o citesc spre sfârşitul intervenţiilor pe teme culturale din biserică, un «Omagiu distinsului dramaturg român Paul Everac»: ***Simple coincidenţe***-s, evident, / când ***Patimi*** proiectează insistent / spre ***Camera de-alături***, un bolid... / ***Ferestrele deschise*** nu se-nchid; / ***Un fluture pe lampă***-şi curmă zborul, / deşi l-a conceput ***Ordinatorul*** / ca pe-o ***Ştafetă nevăzută***, fadă, / lăsând, în teatru, ***Urme pe zăpadă*** !...". Din păcate, fără să ştiu, dramaturgul – Fiu de onoare al satului martir Poenărei – părăsise între timp monumentala biserică de lemn, împreună cu soţia sa, doamna Smărăndiţa, invocând, după cum am aflat mai târziu, oboseala drumului lung şi greu de la Podu Dâmboviţei la Poenărei, drum pe care, în urcuşul spre satul nostru, un inspirat prozator român piteştean, Marin Ioniţă, îl botezase „Drumul iadului", deşi aşezarea în sine pare localnicilor, dar, mai ales, oaspeţilor, un mic paradis terestru... Grav bolnav, Paul Everac a fost internat, spre sfârşitul lunii septembrie, la Spitalul de urgenţă Fundeni din Capitală, fiind diagnosticat cu hemoragie digestivă şi anemie severă. S-a stins din viaţă în 18 octombrie 2011, la ora 3 dimineaţa, rememorând, probabil, versurile sale retorice: „Dacă eu mor, / are vreo tresărire Supremul Creator ?"... Noi, fiii satului Poenărei, Îl rugăm din sufletele noastre pe Creatorul Suprem să-l aibă în dreapta sa pază întru veşnicie pe cel mai prolific dramaturg român al tuturor timpurilor, regretatul scriitor împătimit de frumuseţea plaiurilor muscelene, Paul Everac.

Grigore Constantinescu

SATUL POENĂREI-MUSCEL
vizitat de un celebru fotograf la sfârşitul secolului al XIX-lea

Născut în Vâlsăneşti (judeţul Argeş) în prima jumătate a secolului al XIX-lea, telegrafist „al sucursalelor din Bucureşti", în timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza şi în primii ani ai domniei lui Carol I, **Ioan Niculescu** a devenit, după 1880, nu numai fotograful oficial al Poliţiei Capitalei, ci şi unul dintre cei mai apreciaţi fotografi din Bucureşti. Ioan Niculescu a avut inspiraţia să părăsească studioul său bucureştean şi să iasă cu aparatul de fotografiat, trepiedul şi plăcile fotografice prin ţară, pentru a imortaliza vechi biserici şi mănăstiri, monumente istorice, ruine ale unor cetăţi, peisaje diverse, dar şi oameni îmbrăcaţi în costume naţionale. Fotograful şi-a stabilit ca zonă de investigaţie Muscelul şi Argeşul. Artistul fotograf avea intenţia de „a arăta, prin vederi generale şi speciale, cele mai însemnate localităţi devenite istorice prin evenimente de mărire şi prin lupte pentru existenţa poporului român".

Valoarea documentară a fotografiilor o constituie, în special, reproducerea imaginilor monumentelor istorice care astăzi nu mai există: bisericile *Sfânta Troiţă, Sfânta Vineri şi Bradu* din Câmpulung, fabrica de brânzeturi din Domneşti, băile de la Bughea (din Muscel, „proprietatea lui Gropan"), fabrica de hârtie şi celuloză şi baniţa din Câmpulung (folosită pentru „controlarea măsurilor la vânzătorii de produse ai oraşului").

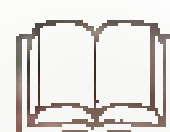

PORTUL IN SATUL POENĂREI

Periplul fotografului cuprinde Curtea de Argeş, Câmpulungul, Rucărul (satul situat „între munţi pe Râul Dâmboviţa", care „are poziţia cea mai frumoasă şi în timpul verii e vizitat de mulţi călători"), dar şi sate precum Domneşti, Pietroşani, Poenărei, Ţiţeşti şi natalul Vâlsăneşti ş. a. Zona istorică a Muscelului este frumos redată prin portul tradiţional îmbrăcat de „un tip de la Rucăr", o familie aparţinând *clasei muncitoare*, tot de la Rucăr, alta din satul Poenărei sau „portul femeilor la Domneşti şi la Pietroşani".

În excelentele albume fotografice: *Monumente istorice ale României. Tipuri din judeţele Argeş şi Muşcel. Anul 1893* şi *Modele de cusături pentru costume naţionale române culese din judeţul Muşcel. Tipuri din judeţele Argeş şi Muşcel. Anul 1893*, ale maestrului fotograf Ioan Niculescu din Vâlsăneştii Muşăteştilor, satul Poenărei din judeţul istoric Muscel veşniceşte, prin imaginile pitoreşti ale caselor unor harnici gospodari, precum şi prin admirabilul port popular tradiţional local purtat cu eleganţă şi demnitate de autentică sorginte moşnenească.

Sorin-Dănuţ Radu

Întâlnirea fiilor satului Poenărei:

Veniţi la sărbătoarea satului Poenărei !

Toţi cei cărora vă cad sub ochi aceste rânduri, indiferent sub ce formă, sunteţi invitaţi ca, în cea de-a doua zi de sâmbătă a lunii lui Gustar, în 20 august, să osteniţi urcând spre locurile numite în urmă cu peste 70 de ani „picior de Paris". Atunci, premierul Armand Călinescu, ctitorul Spitalului de Pneumoftiziologie „Sf. Andrei" de la Valea Iaşului, făcuse cel mai modern drum sătesc din ţară, spre mirificul Poenărei. Treceţi podul peste apa Râului Doamnei şi imediat ce veţi descoperi troiţa din lemn de pe stânga drumului spre Biserica din Piatră de la Corbi, urcaţi cu încredere printre livezi, călăuziţi de clopotele care cheamă credincioşii la slujbă spre biserica satului sărbătorit. Când veţi da de urarea „Welcome to Poenărei City !", puteţi fi siguri că aţi ajuns la destinaţie !...

La biserică, îi veţi întâlni pe fiii satului, care, pentru a opta oară consecutiv, vin la zi fixă să se întâlnească şi să-şi tragă puterea de a merge mai departe pe drumul vieţii încă un an de zile. Aprindeţi o lumânare pentru a lumina calea celor trecuţi în veşnicie şi alta pentru a întreţine flacăra vieţii celor dragi şi ascultaţi slujba de pomenire pentru cei care au luptat în acest ultim bastion antibolşevic, prin anii '50 ai veacului trecut. Cântaţi-le în cor cu toţi ceilalţi „Veşnica pomenire", pentru că o faceţi pentru martiri, care sunt deopotrivă ai noştri, prin jertfa lor !... Primiţi cu pioşenie colacul şi coliva, aşa cum primeau şi cei plecaţi dintre noi obolul creştinesc. Apoi, ca strămoşii noştri daci, mergeţi la sărbătoarea din curtea şcolii săteşti, în localul căreia veţi găsi un muzeu al locului ctitorit cu dragoste de prof. Grigore Constantinescu şi de cei ce i-au fost alături, spre a sta mărturie a dăinuirii oamenilor. Şi apoi, bucuraţi-vă la serbarea câmpenească alături de cei care vă sunt ca nişte fraţi, chiar dacă nu mai este printre noi, ca altădată, maestrul Gheorghe Dinică şi alţi fii adoptaţi ai satului Poenărei.

În această zi, fiecare participant la sărbătoare este fiu al acestui sat mândru de istoria lui şi încrezător în viitorul pe care i-l construiesc pe temelii durabile urmaşii. Mărturie stau revista anuală a satului, cărţile document care vor fi lansate potrivit tradiţiei încetăţenite în aceşti ultimi ani, prefigurându-le pe cele din anii viitori. Veniţi să preamărim atotputernicia vieţii veşnice, aşa cum o dovedesc fotografiile-document pe care vi le prezentăm în această revistă !

Eva Adam

Cu sufletele deschise

Aşa vă aşteptăm la Poenărei: cu braţele şi sufletele deschise, în miez de vară, ca pe nişte fraţi, ca să ne bucurăm. Ca să ne bucurăm că Dumnezeu ne-a învrednicit să mai facem umbră pământului, marcându-ne existenţa prin nemurirea faptei. Aşa cum au făcut-o bunii noştri, pe care-i pomenim la biserică şi le purtăm icoanele în inimi pentru jertfa care ne-a dat astăzi dreptul să sperăm la un „mâine" mai bun. Ei şi-au jertfit ce au avut mai bun pentru ca noi să nu fim robi şi să cerem altora voie ca să trăim în legea noastră, şi nu în una impusă de bici străin. Nicolae Iorga spunea cândva că poporul care nu-şi cunoaşte trecutul nu are viitor. Convins că avea dreptate, acum câţiva ani, m-am angrenat într-un proiect prin care am căutat să evidenţiez istoria satului meu. Şi nu din deşartă mândrie sau pentru că ar fi meritat-o mai mult decât oricare altul din ţara asta, ci pentru că mi-am dorit să le ofer copiilor mele şi consătenilor dreptul la viitor. Pentru că identitatea demonstrată nu ne-o poate lua nimeni, poate că ar trebui ca tot mai multe sate din România să procedeze pe acest model !... Nu vreau să-mi arog merite de ctitor de tradiţii, pentru că singur poate că n-aş fi reuşit mare lucru. Sunt mândru că s-au alăturat proiectului meu oameni ca: Sorinel Păunescu, Gigi Vlad, Costel Samoilă, Grig Constantinescu, Eugen Văduva şi atâţia alţii cărora le sunt recunoscător pentru că mi-au dat puterea de a nu mă da bătut, atunci când mi-a fost greu. Consătenilor, în primul rând, trebuie să le mulţumesc pentru încrederea pe care mi-au acordat-o fără rezerve !

Poenărei este astăzi unul dintre puţinele sate din ţară care are o revistă a lui, din care s-a născut publicaţia de faţă dedicată celor care sfinţesc pământul moştenit de la strămoşi cu sudoarea frunţilor lor, făcându-l să rodească şi din toate acestea a venit pe lume Asociaţia Agricolă Argeşul de Nord. Lucrurile se mişcă destul de greu, ca la noi, unde inerţia blochează încă bunele intenţii. Dar, totuşi, se mişcă !... Şi asta ne dă puterea de a merge mai departe.

Veniţi şi dvs. lângă noi, pentru a merge umăr la umăr mai departe !... Astăzi, de pildă, eu predau ştafeta sărbătorii fiilor satului Poenărei finului Nicolae Stoian, care va fi urmat de un altul, pentru că sunt – din fericire, printre noi – destui oameni adevăraţi. Astfel, consider că mi-am îndeplinit misiunea, las continuarea în mâini vrednice şi mergem mai departe. Deci, avem viitor !...

Aceasta este marea lecţie de viaţă pe care am învăţat-o în ultimii ani. Veniţi, dragilor, în prima sâmbătă de după Sf. Maria la Poenărei, să ne bucurăm de viaţă şi să visăm la veşnicia faptelor cu care ne vom mândri, pe bună dreptate, anul viitor !

Virgil Baciu

POENĂREI – SATUL CU TINEREŢE FĂRĂ BĂTRÂNEŢE

Sâmbătă, 20 august 2011, s-a consumat cea de-a VIII-a ediţie a evenimentului prin care Virgil Baciu şi o mână de prieteni cu dragoste de pământul natal au încercat să dea o nouă viaţă satului atestat documentar încă din anul 1528. Zgomotul motoarelor automobilelor care urcau pe drumul pietruit din ordinul premierului Armand Călinescu în 1939, transformat acum într-o veritabilă Golgotă (după cum spuneau participanţii), a tulburat liniştea dimineţii de vară. Toate drumurile părea că duc spre biserica ridicată cam în aceeaşi perioadă şi sfinţită în 1943, având hramul Sf. Paraschiva, în care au slujit preoţi ce şi-au câştigat cununa de

spini a martirilor după ce au fost împuşcaţi în puşcăriile comuniste, ca membri ai Rezistenţei. Strada pe care este biserica poartă numele învăţătorului Gheorghe Popescu, executat cu preoţii Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu şi cu baciul Nicolae Sorescu, toţi comemoraţi printr-o slujbă de pomenire, deja tradiţională, de la prima ediţie a manifestării, alături de alţi consăteni care au avut de suferit traume fizice şi psihice de neimaginat, pentru că s-au opus bolşevizării ţării. Pe un supravieţuitor al reeducării prin tortură de la Piteşti l-am descoperit într-o casă amplasată peste drum de biserică. Este vorba despre Alexandru Marinescu, ginerele învăţătorului Popescu, un om care-şi trăieşte amurgul vieţii alături de soţia, Gina, cu durerea în suflet că adevărata istorie a Rezistenţei anticomuniste din zonă încă nu se ştie în toate amănuntele, fiind falsificată de interese oculte.

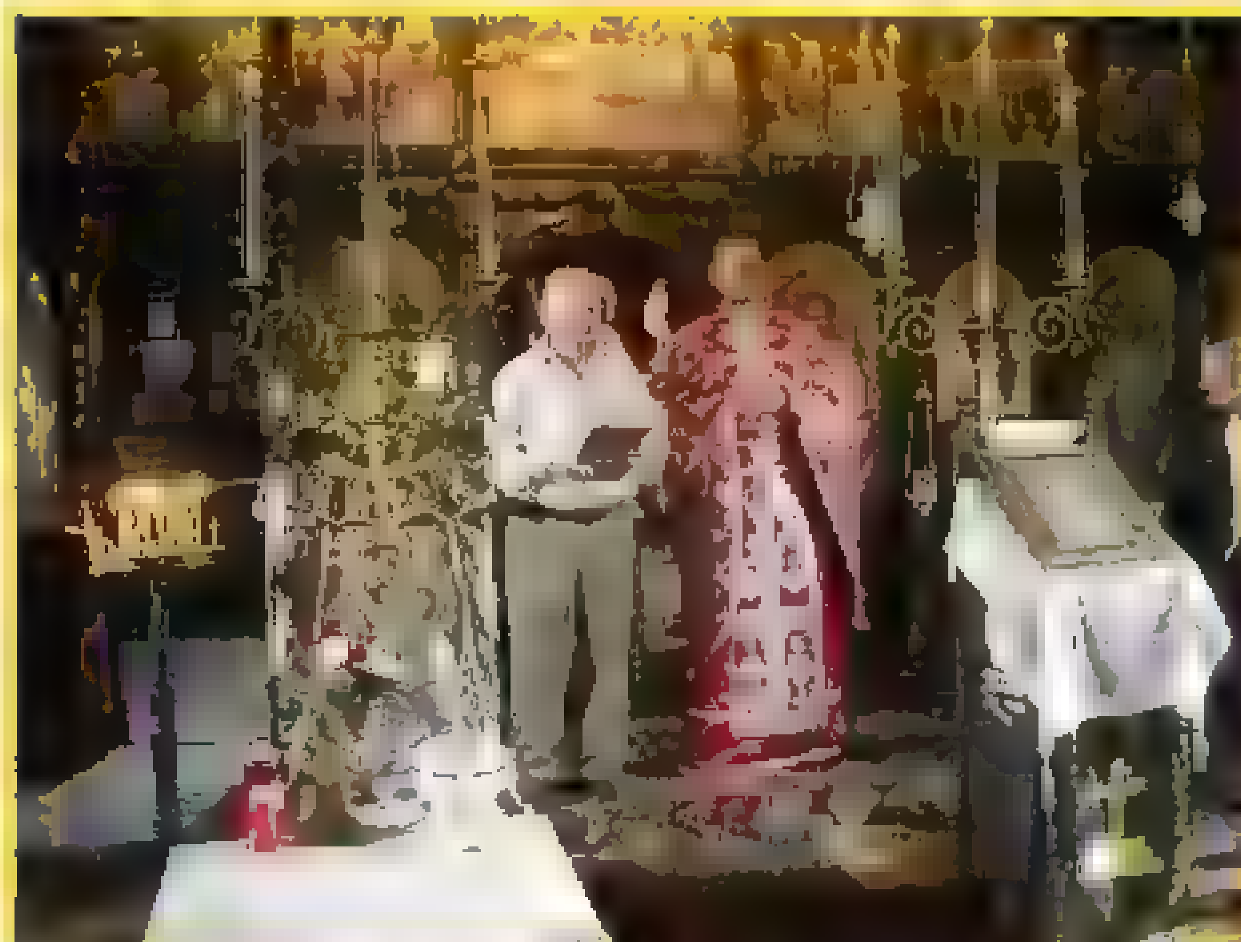
„Veşnica lor pomenire !"

Prin cimitirul bisericii, forfoteau femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în straie cernite, care aprindeau lumânări la mormintele celor dragi, ca să le lumineze calea veşniciei şi mai smulgeau pârdalnicele de buruieni care ameninţau să sufoce florile. La poarta sfântului lăcaş, Costel Samoilă, înveşmântat cu cămaşa pe care o purtase tatăl său în ziua nunţii, îi întâmpina cu braţele deschise pe oaspeţi. Acad. Gheorghe Păun, profesorii domnişani Ion C. Hiru şi George Baciu, cei argeşeni Constantin Voiculescu şi Daniel Dejanu, arefeanul Cezar Bădescu, fostul deputat liberal Adrian Miuţescu, precum şi fostul primar din urbea Basarabilor, Gheorghe Nicuţ, împreună cu liderul democrat-liberal Ştefan Lăzăroiu, primarii Nicolae Smădu (Domneşti), Emil Simion (Brăduleţ), Cornel Berevoianu (Nucşoara) şi mulţi alţii, dar nu şi primarul comunei Corbi, Ungurenuş, reţinut de cine ştie ce omeneşti pricini... Un sobor format din patru preoţi de la parohiile comunale a oficiat slujba de pomenire a martirilor împuşcaţi de comunişti la Jilava – preoţii Nicolae Andreescu şi Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu – precum şi alţii din familii care au suferit prin lagărele de exterminare sau li s-a întors acasă numai numele, dar nimic nu le-a putut şterge amintirea din memoria celor care i-au iubit. „–Vin aici cu pioşenie şi cu un oarecare sentiment de vinovăţie, deşi la vremea aceea eram numai un copil...", mărturisea prof. Gheorghe Nicuţ. Cu ochii înlăcrimaţi, pierduţi în negura amintirilor unde întrezăreau umbrele comemoraţilor dragi, au ascultat cei mai mulţi dintre cei prezenţi „Veşnica pomenire", păstrând legătura ritualică prin atingerea veşmintelor preoţilor sau a celor care ţineau tava cu colivă.

Revista satului Poenărei

Respectând tradiţia stabilită la prima întâlnire a fiilor satului, şi la cea de a opta s-a lansat revista „Poenărei – străbuna vatră natală", sponsorizată tot de Virgil Baciu şi apărută prin grija colectivului coordonat de către Grigore Constantinescu, care a şi prezentat-o extrem de inspirat, cu mândria unui părinte pentru odrasla sa.

Şi avea şi motive, căci este una de excepţie, atât ca formă, cât şi în ceea ce priveşte conţinutul bogat în informaţii din toate domeniile de interes, de la istorie la medicină populară sau de la religie la folclor local – detaşându-se bijuteria baladei „Mioriţa musceleană", despre care nu se mai ştie nici măcar numele celui care a cules-o…

Şi, astfel, după ştiinţa noastră, Poenărei rămâne singurul sat din România care are o revistă proprie prin care îşi afirmă autoritar identitatea.

„Celebrităţi din negura uitării"

Acesta este numele enciclopediei în două volume realizată de Ion C. Hiru şi de colaboratorii săi, dintre care îi amintim pe George Baciu, Grigore Constantinescu, Constantin Voiculescu şi Daniel Dejanu (recenzorii care au şi prezentat-o), Paul Cruceană şi alţii. Lucrarea monumentală cu peste 1.000 pagini este deja motiv de critică invidioasă, în ciuda scopurilor nobile de a păstra vie flacăra conştiinţei valorilor naţionale, şi a rotunjit cum nu se poate mai fericit componenta culturală a evenimentului, aşa cum se întâmplă de obicei. Autorul a dăruit unor apropiaţi exemplare din cartea sa, care au fost primite cu recunoştinţă, prilejuind chiar şi un gest populist al primarului localnic, care anunţa că o va dona bibliotecii instituţiei, dar a lăsat-o moartă, când a aflat că Ion C. Hiru va face el însuşi asemenea gest pentru toate bibliotecile comunale din zonă.

Un oaspete drag neaşteptat

Pentru a-l întâlni pe acad. Gheorghe Păun, a venit, la Poenărei, Seniorul dramaturgiei româneşti contemporane şi a fost încântat de modul în care a fost primit, ca un fiu al satului, cu o diplomă de onoare acordată, în numele organizatorilor, de către Virgil Baciu. Paul Everac le-a vorbit celor prezenţi cu înţelepciunea celui care a trecut în viaţa lui prin trei dictaturi, începând cu cea a regelui Carol al II-lea şi sfârşind cu aceea comunistă a lui Nicolae Ceauşescu, despre necesitatea de a-şi asuma destinul cu seninătate şi de a încerca să se pună în slujba semenilor pentru a construi viitorul pe care toţi îl visează pe temelii durabile. Dramaturgul Paul Everac spunea că a ales şi dumnealui să trăiască la ţară, în liniştea domeniului pe care-l are pe lângă Rucăr. Vorbind despre condiţia „condeierilor", a afirmat că, dacă poeţilor le trebuie un transatlantic, ceilalţi scriitori pot încăpea într-un tren cu şase-şapte vagoane, iar dramaturgii, într-un microbuz. „N-avem ce ne mai reproşa acum, când au trecut vremurile peste noi", concluziona cu înţelepciune omul de înaltă cultură care este **Paul Everac**.

Doi fii de onoare ai satului sosiţi din Franţa

„De curaj adevărat au dat dovadă cei care au rămas, nu noi cei care am plecat în lumea largă. Ei au îndurat lipsuri, mizerie şi umilinţe, păstrându-şi speranţa că vor apuca ziua în care totul se va schimba. Eu am părăsit o situaţie materială bună şi mina de aur a uşilor deschise la toate nivelurile, am ajuns în Franţa şi mi-am construit de-a lungul anilor o nouă viaţă. Tot timpul visam însă la vacanţele petrecute la Poenărei, la bunici şi rude şi acum sunt fericit că am revenit aici !", spunea **Viorel Bindea**, vestitul om de cultură şi de televiziune, care a revenit în satul natal însoţit de medicul generalist **Gilles Galliez**, amândoi primind diplome de onoare înmânate de ctitorul evenimentului, Virgil Baciu.

Respect senectuţii

Tot fondatorul întâlnirilor noastre a reuşit să-i surprindă plăcut pe înţelepţii satului, care au împlinit vârsta de 65 ani, când le-a înmânat, pe lângă diplome, şi câte un plic cu bani, ca un semn de respect pentru vârstă şi ca ajutor pentru rezolvarea unor probleme cotidiene în aceste vremuri atât de sărace la suflet. Expunerea motivaţiei ■ rostit-o cu glasul gâtuit de lacrimile emoţiei autentice, impresionând auditoriul, mai puţin pe primarul Mihai Ungurenuş, deşi în mod evident nu avea nevoie de ceva de la cel pe care-l socoteşte de ani buni cel mai mare adversar politic. De altfel, dumnealui fusese deranjat de cererile localnicilor pentru aducerea drumului în starea de a fi circulat şi branşarea la reţeaua de apă potabilă. Replica sa, taxată dur de cei prezenţi, a fost aceea că ar fi trebuit ca plicurile să fi fost ceva mai consistente. „–De ce n-a contribuit şi primăria ?... Ne-am săturat de vorbe goale !" – s-au auzit şoapte scrâşnite în biserică. Virgil Baciu a reuşit să treacă peste momentul penibil, rostind numele consătenilor premiaţi: Andreescu Aurelia, Andreescu Gheorghe, Andreescu Maria, Diacencu Irina, Diaconu Aurelia, Dragomir Maria, Fulga Victoria, Grigorescu Gheorghe, Iliuţă Elena, Iliuţă Filofteia, Istrate Maria, Leaşu Aurel, Leaşu Paraschiva, Mareş Maria, Milea Aurelia, Mitulescu Benone, Mogaru Filofteia, Păunescu Filofteia, Păunescu V. Ion, Păunescu Maria, Păunescu M. Maria, Păunescu Nicolae, Pârvu Maria, Pârvu Nicolae, Popa Irina, Rizea Maria, Sorescu Aurelia, Sorescu Gheorghe, Stoian Grigore, Stoian Maria, Vânătoiu Elena, Vânătoiu Maria, Vintilă Nicolae, Vlad Ion, Vlad Vasilica – sunt cei chemaţi în faţa altarului. Virgil Baciu a anunţat că, după şapte ani, a predat ştafeta organizării evenimentului finului său din Olteniţa, Nicu Stoian, care lucrează de ani buni la Barcelona, în Spania. Anul viitor, continuitatea va fi asigurată de prietenul Ştefan Lăzăroiu, care şi-a propus să-i dea amploare superioară în 2012.

Cea mai grozavă petrecere câmpenească

Suflul nou adus de Nicu Stoian a fost evident la petrecerea gândită ca pe vremea dacilor, desfăşurată în curtea şcolii din sat. Actriţa Doina Ghiţescu a dat încă o dată recital la iarbă deschisă, fiind inspirată în toate momentele sale, având replică şi

dând dovadă de certe calităţi muzicale. Surpriza cea mare i-a făcut-o lui Gilles Galliez, când i-a interpretat în limba maternă un şlagăr lansat de Dalida, determinându-l apoi să intre în duet pentru a cânta popularul „Aupres de ma blonde", răsplătit cu aplauze furtunoase. „Vive la Roumanie !", a strigat entuziasmat francezul, iar replica a fost spontană: „Vive la France !"...

Tot Doina Ghiţescu l-a convins pe fostul deputat liberal Adrian Miuţescu să se ridice de la masa unde se simţea foarte bine lângă Ştefan Lăzăroiu pentru a cânta romanţa „De ce oare eu te-am cunoscut" (tot în duet) şi chiar pe prof. Gheorghe Nicuţ care, aşa cum ne-a obişnuit, a impresionat cu „Foaie verde măr sălciu", la care a fost acompaniat de Adrian Vişan, şeful formaţiei de la „Hanul drumeţului", din Bucureşti. Acesta a fost coleg cu Doina Ghiţescu la Şcoala populară de artă cu ani în urmă şi a reîntâlnit-o la Poenărei, ca şi pe vechiul amic Doru Beca, primul aromân stabilit în satul de pe valea Râului Doamnei, pentru care a cântat un cântec în limba sa, ridicând lumea de la mese într-o horă parcă fără de sfârşit... Nici colegii săi nu s-au lăsat mai prejos şi au fost de-a dreptul strălucitori – solista de muzică populară Elena Zambila, Pavel Ilie (Michael, muzică uşoară), Marian Gheorghe, zis Viteză (acordeon), Marius Vladan, zis Italianu' (orgă) şi Alexandru Bălăioară, zis Artistu' (vioară). La reuşita petrecerii, şi-au dat concursul şi localnicii Nicoleta Claudia Bădoiu (care promite mult în muzica populară), „copilul orchestră" David Sturzeanu sau deja cunoscutul peste nu ştiu câte hotare de sat, Nicu „Fluieraşul" Cătănoiu.

Prin hore şi dansuri din toate genurile muzicale, participanţii s-au scuturat de îngreunarea bucatelor sau băuturilor, dintre care n-a lipsit vestita ţuică de Poenărei, galbenă ca mierea, scoasă din pivniţele răcoroase unde dormitează prin butoaie de dud sau de stejar până-i vine timpul să-şi împlinească menirea de a bucura sufletele oamenilor. Ceea ce se petrecea acolo a întrunit şi aprecierile şefului Culturii argeşene, Sorin Mazilescu, originar din Coşeşti, pe care însă sarcinile de serviciu l-au chemat destul de repede la Piteşti. Virgil Baciu a distribuit şi diplome de onoare pentru: ing. Nicolae Iuraşcu, Doru Bobi (Trustul Media Argeş Expres), Nicolae Stoian (sponsorul ediţiei), Doru Beca, Adrian Miuţescu, Vidra Partenie, Gabriela Dinică (soţia ilustrului dispărut, maestrul Gheorghe Dinică), Gheorghe Nicuţ (fostul primar din Curtea de Argeş, participant la toate ediţiile), Dodică Păunescu, prof. George Baciu, Elena Picu şi Doina Ghiţescu. Pentru câteva ore, oamenii şi-au uitat grijile şi s-au distrat fără restricţii, poate gândindu-se şi la ce va fi anul viitor, când de organizare urmează să se ocupe Ştefan Lăzăroiu... Oricum, petrecerea a atins apogeul în momentul în care s-a aprins focul de tabără de-a dreptul ritual de acum şi s-a spart abia spre dimineaţă, pentru a se revigora câteva ore mai târziu, în cadru mai restrâns, pentru că şi la Poenărei mai sunt la preţ cele trei zile tradiţionale ale distracţiilor româneşti. Toţi şi-au urat bună revedere anul viitor, în locurile acestea minunate, care câştigă într-o zi din an tinereţea fără bătrâneţe a locurilor binecuvântate de Dumnezeu.

La Mulţi Ani, Poenărei !...

Eva Adam

Mulţumire sufletească

Mi s-a umplut sufletul de bucurie, atunci când am văzut câţi oameni de valoare s-au adunat la cea de-a opta întâlnire anuală a fiilor satului meu natal !... Şi vă rog să mă credeţi că nu mă gândesc, în primul rând, la numele mari care ne-au onorat cu prezenţa, ci la cu totul altceva. Şi m-aş referi, mai întâi, la mândria pe care am citit-o în ochii multor consăteni adunaţi în biserică pentru că respirau acelaşi aer cu marele om de cultură care este Paul Everac, sau cu acad. Gheorghe Păun, un deschizător de noi drumuri care ar putea revoluţiona tehnica de calcul. Cei doi şi-au dat întâlnire tocmai la Poenărei şi s-au închinat cu noi toţi în timpul slujbei de pomenire a celor care s-au jertfit în urmă cu mai bine de 50 de ani pentru viitorul nostru. Iar eu am fost cu atât mai mândru că sărbătoarea poenărenilor promova şi valori culturale locale cu care nu aveam de ce ne ruşina.

Şi iarăşi spun că m-am bucurat pentru că Viorel Bindea a revenit din Franţa în satul natal cu amicul său doctor, monsieur Gilles, care a putut descoperi că, şi la Poenărei, se vorbeşte limba franceză, ca şi aceea universală, a omeniei. Lista fiilor adoptivi ai satului meu natal este destul de lungă şi de valoroasă, după cum am mai spus, pentru a stârni respectul.

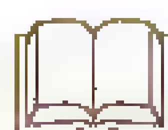
Bucuria mi-a fost oarecum întunecată de faptul că drumul până la Poenărei nu mai are calitatea dată de fostul premier Armand Călinescu acum mai bine de 70 de ani şi că multe lucruri au ajuns mai jos decât erau atunci. Dar, împreună cu nişte oameni minunaţi, am trezit satul la o nouă viaţă, cât timp, în prima zi de sâmbătă după Adormirea Maicii Domnului, îşi dublează, dacă nu îşi triplează populaţia şi străluceşte de tinereţe, cochetând cu veşnicia. Tocmai tinerii tot mai mulţi care vin aici îmi îndreptăţesc toate speranţele de mai bine.

Am predat anul trecut ştafeta organizării evenimentului lui Nicu Stoian şi el, la rându-i, bunului meu prieten, Ştefan Lăzăroiu. Aşa am reuşit să asigur continuitatea fără de care totul cade în derizoriu şi, în final, în nefiinţă. Aveam nevoie de suflu nou şi am răspuns acestui comandament. Din păcate, mulţi nu înţeleg acest lucru şi cred că rutina poate suplini entuziasmul. Teoria lui „Lasă, mă, că merge şi-aşa !" este falimentară, oricât nu le convine celor care se agaţă de scaune şi de funcţii, conştientizând că în afara lor nu mai contează pentru cei pe care i-au dezamăgit.

Mulţumirea mea sufletească vine şi din faptul că, pe acest picior de plai mioritic, sâmbătă seara, s-au auzit urările „Vive la Roumanie !" şi „Vive la France !", pentru că atunci am conştientizat faptul că toţi cei care eram acolo ne-am asumat statutul de cetăţeni ai lumii civilizate. Greutatea vine acum din necesitatea justificării lui prin fapte care să schimbe radical în bine viaţa comunităţii. Acesta este ţelul de atins în viitor, pentru a ne pretinde toţi dreptul la noi momente de mulţumire sufletească !...

Virgil Baciu

Au plecat dintre noi...

ca să se odihnească în veşnicie, în lumea de dincolo, unde „nu este nici durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit”:

ION I. DIACONU

Luptător anticomunist pentru libertate; fiul lui Ion şi al Mariei Diaconu; născut la 10 noiembrie 1925, în Poenărei; agricultor; condamnat la 5 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii, pentru sprijinul material acordat partizanilor din bordeiul de la Râpile cu Brazi. A decedat la 6 iulie 2010.

Amintindu-şi despre chinurile din închisorile comuniste, ION DIACONU mărturisea, printre altele: „La proces, am aflat că fraţii Arnăuţoiu, care îşi făcuseră un bordei în Râpile cu Brazi, spuseseră anchetatorilor cum mă întâlniseră pe mine, în pădure, atunci, când m-am dus să tai un căprior pentru casă... Dacă ei tăceau, n-am fi îndurat atâta suferinţă !... Numai pentru motivul că am tăcut, judecătorul m-ar fi eliberat, dar s-a opus procurorul, acuzându-mă de tăinuire... Şi preţul tăcerii mele a fost condamnarea la 5 ani de temniţă... După proces, am fost închis la Jilava, unde am stat din '59 până în '63... Am stat în condiţii neînchipuit de grele: frig, foame, bătăi; am rezistat, fiindcă eram tânăr şi puternic... Pentru un singur cuvânt schimbat cu alt deţinut, eram băgat în „camera neagră”, unde primeam 20-25 de lovituri pe spate; după bătaie, eram ameninţat să nu spun şi eram întrebat în batjocură: „– Mă, nenorocitule, te-a bătut cineva ?”...

GHEORGHE N. SORESCU

Luptător anticomunist pentru libertate; fiul baciului martir Nicolae şi al Mariei Sorescu; născut la 2 august 1925, în Poenărei; agricultor; condamnat la 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii, pentru sprijinul material acordat partizanilor din bordeiul de la Râpile cu Brazi. A decedat la 10 octombrie 2011.

Despre suferinţele îndurate pe şantierul Canalului Dunăre-Marea Neagră, GHEORGHE SORESCU îşi amintea cu groază: „...Dunărea era aproape şi Dunărea bătea în digul care apăra localitatea. Dunărea începuse să sape în mai multe locuri digul, care avea doisprezece metri jos la bază şi sus zece metri. Pământ bătut. Fiecare deţinut era obligat, avea roabă, târnăcop şi lopată, să sape zilnic o groapă de trei metri lungime, un metru lăţime şi un metru adâncime. Tot pământul ăsta trebuia să-l sapi şi cu roaba să-l duci pe dig sus. Şi seara venea brigadierul cu sergentul-major şi îţi măsura groapa. Ai făcut, te trecea pe caiet. N-ai făcut, te aştepta pedeapsa. N-am scăpat nici eu. Era imposibil. Uneori era pământul îngheţat, băteai cu târnăcopul de-ţi zdruncinai creierii în cap şi tot degeaba, până scormoneai pământul ăla îngheţat... Era un oltean, săracul, mai bătrâior, Florea. Coborând cu roaba de pe dig, i-a venit ameţeala şi s-a dus cu roabă cu tot până jos. A dat ochii peste cap, ziceam că moare. În timpul ăla, a venit şi comandantul. El venea mereu în inspecţie. S-a uitat la el şi, cu cizma, îi dădea în coaste: – „Bă, puturosule, nu vrei să munceşti ?” şi el era mai mult mort decât viu...”.

† *Ecaterina Uşurelu* – [6 ianuarie 1923 – 9 mai 2010],

† *Gheorghe I. Rizea* – [22 mai 1937 – 9 iulie 2010],

† *Maria Gh. Păunescu* – [18 august 1911 – 25 mai 2011]. Tanti **Aurica** a fost cea mai longevivă femeie din sat; a murit cu puţin timp înainte de împlinirea vârstei de 100 de ani !

† *Viorel Popescu* – [17 iulie 1950 – 28 mai 2011].

Dumnezeu să-i odihnească în pace, iar noi să le păstrăm o vie amintire, fiindcă, fără ei, satul Poenărei e tot mai sărac în oameni buni, credincioşi şi harnici !...

Marinela şi Dodică Păunescu

PENTRU MINTEA DUMNEAVOASTRĂ:

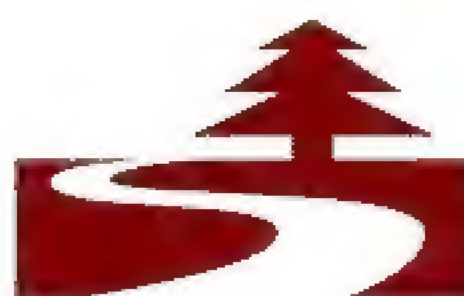
TEST DE INTELIGENȚĂ

648D 73 D0493 18124 L4 20 D3 481, 3571 18D94G05717; L4 50, 3571 649D146 ● D3 L4 50 D3 481 1860L0, L4 B49B47, 18124 53 8U23573 609D, 51, L4 F32313, 74L14 53 8U23573 54L3 ● P905714 51 1873L1G3874 4U 63V4 602U8: 64PUL ● P9057UL 7463 8U241 648D V934 54-L 6934D4 LU234 64 6UG374 ● 8U 3 D357UL 54 F11 BU8. 793BU13 54 F11 51 BU8 D3 63V4 ● D3573P7UL 6493 F463 P3 P9057UL 3 2UL7 241 P9123JD105 D3647 P9057UL 6493 V934 54 F464 P3 D3573P7UL ● 7071 54V48711 LU211 6493 5-4U 18793B47 63 3 V1474 4U 2U917 18 712PUL 639637491L09 ● F3231L3 6U 7936393 53 7936 93P3D3 ● 241 93P3D3 F494 D02161L1U D3647 6U L06U1874 D3 V361 ● U8 02 F494 42187191 3 64 U8 512PLU 6121719 18 6493 8U23L3 20971L09 L1P5356 D3 P3 69U63 ● D49U13573-73 7U7U909 51 8U 73 V18D3 81248U1 ● 63L 241 0B051709 LU69U 3573 3F097UL D3 4 8U F463 81216 ● 1D34LUL U8U1 02 F494 1D34L 3 64 8U 6U2V4 54 41B4 V93U8UL ● V49574 247U94 - 648D V3Z1 0 F32313 G04L4 51 71-3 73424 54 8U 94634564 ! [7UD09 2U547356U].

Dacă îl citești și-l înțelegi IMEDIAT, ești inteligent(ă) și ai emisfera stângă dezvoltată !...
Dacă nu, NU !...

Colegiul redacțional:

Fondator / tehnoredactor – GRIGORE CONSTANTINESCU
Director / sponsor – Virgil BACIU
Secretar de redacție – Constantin SAMOILĂ
Lector – Eugenia CONSTANTINESCU
Ilustrații – Virgil BACIU, Eva ADAM
Postare Calameo – MIHAI IONESCU
Colaboratori: Eva ADAM, Viorel BINDEA, Daniel DEJANU, Maria ENE, Ion FULGA, Luc-Gilles GALLIEZ, Gheorghe PĂUN, Sorin-Dănuț RADU, Gheorghe PĂUNESCU, Marinela PĂUNESCU.

CASA ROLAND SAMOILĂ

CASA DORU BECA

CASA CORNEL SAMOILĂ

CASA VASILICĂ BACIU

NOUA ARHITECTURĂ A SATULUI POENĂREI-CORBI

IMAGINI - CONSTANTIN SAMOILĂ

Răbdarea a fost şi rămâne
una dintre virtuţile noastre tradiţionale.
Ea ne-a dat puterea de a trece peste multe greutăţi.
Însă, unii ne-au luat-o drept slăbiciune
şi ne-au speculat-o, înşelându-ne speranţele.
Trebuie să ne descurcăm prin propriile forţe
şi să nu aşteptăm nici ca alţii să ne bage ceva în traistă,
dar nici să ne lase fără ea.
M-am ridicat din rândul dvs., mă cunoaşteţi
şi ştiţi că eu nu sunt omul
care să nu ducă la bun sfârşit ceea ce începe.

VIRGIL BACIU,
PRIMARUL COMUNEI CORBI